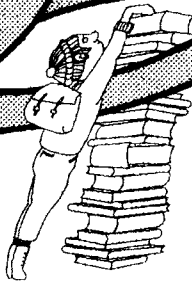

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Piográf

VII. évfolyam 1. szám 1997. szeptember 8.

AZ 1996/97-ES TANÉV DÍJAZOTTJAI

A legjobb osztályközösség a **Kandi**.

A legjobb ügyeletes osztály a **Hami'S**.

Az év csoportja a **Röplabdás szakosztály**.

A Pulitzer-díjat a **PoliÉszter szerkesztősége** kapta.

Az év diákja **Herczeg András (KÁBÉ)** lett.

Az első évfolyam diákja: **Lázár Zsófia (Hami'S)**.

A második évfolyam diákja: **Horváth Balázs (elsőÁ)**.

A harmadik évfolyam diákja: **Schittler Mátyás (Hado)**.

A negyedik évfolyam diákja: **Herczeg András (KÁBÉ)**.

Az ötödik évfolyam diákja: **Major Árpád**.

A Fülíg Jimmy-díj **Majer Tiboré**.

GRATULÁLUNK!

* * *

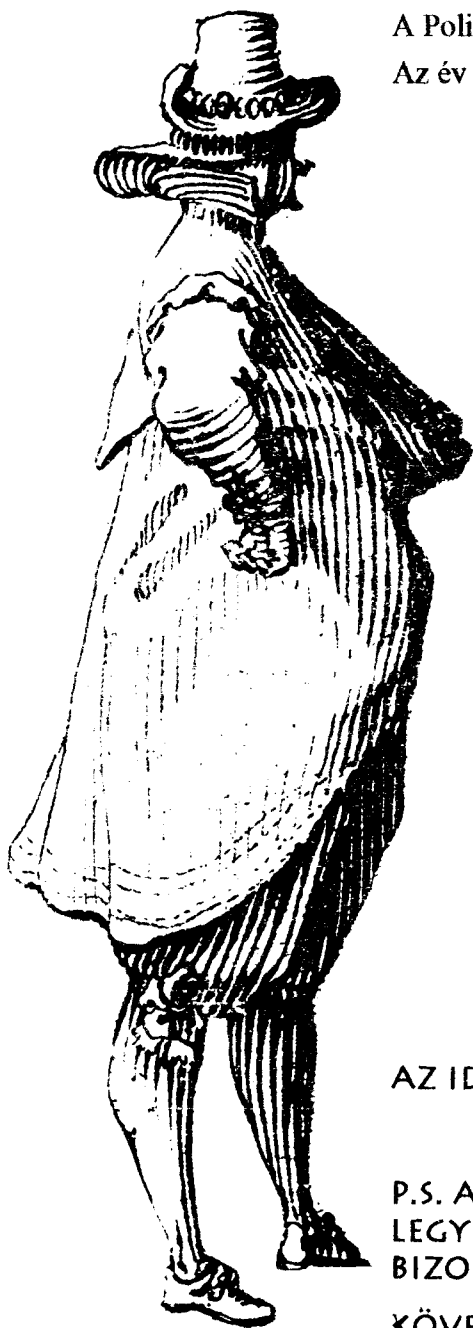
KÓNYA BRIGITTA (HADO)
JÓ HÍRT HOZOTT NEKÜNK AZ ÉV
KEZDETÉRE. SIKERESEN LETETTE A
KÖZÉPFOKÚ ANGOL NYELVWIZSGÁT.

GRATULÁLUNK!

AZ IDEGENNYELVI MUNKACSOPORT NEVÉBEN:

JOHN

P.S. AKI MÉG MESÉLHET SIKERES NYELVWIZSGÁRÓL, AZ
LEGYEN OLYAN KEDVES, ÉS HOZZA BE A
BIZONYÍTVÁNYÁT - AKKOR RÓLA LESZ MAJD SZÓ A
KÖVETKEZŐ **Ptigráf** BAN.

Az 1997-es érettségi vizsgák eredményei

	Magyar nyelv és irodalom	Történelem	Matematika	Idegen nyelv	Közgazdaságtan / Természettudomány	Átlag
Hutás Eszter	5	5	5	5	5	5,0
Szikszai Bertalan	5	5	5	5	5	5,0
Danis Renáta	4	5	5	5	5	4,8
Dániel Krisztina	4	5	5	5	5	4,8
Herczeg Andras	5	4	5	5	5	4,8
Wilheim Dániel	4	5	5	5	5	4,8
Fördös Tamás	4	5	-	-	5	4,7
Balogh Imre	3	5	5	5	5	4,6
Gaál Dorottya	3	5	5	5	5	4,6
Kovács Gergő	4	5	5	5	4	4,6
Kerülő Tímea	5	5	3	5	5	4,6
Fischl Ákos	4	4	5	5	4	4,4
Fehér Tamás	5	5	2	5	5	4,4
Siklósi Nóra	5	5	3	3	5	4,2
Skárta Emma	4	4	4	4	5	4,2
Bacsó Barbara	3	5	5	4	4	4,2
Spollár László	4	5	3	5	4	4,2
Babodi Szylvia	5	5	2	5	3	4,0
Magyar Péter	3	4	5	5	3	4,0
Márk Edina	4	4	3	5	4	4,0
Horváth Szabolcs	4	3	3	5	5	4,0
Szabó Angéla	5	4	2	4	5	4,0
Gyurcsó Renáta	4	4	4	4	4	4,0
Lázár Zsuzsanna	4	5	3	4	4	4,0
Rezesy Balázs	3	5	5	3	4	4,0
Wippelhauser Zsolt	3	4	4	5	4	4,0
Budai Beáta	3	4	3	5	4	3,8
Gajdos Bence	4	2	4	5	4	3,8
Gábris Tímea	3	3	5	4	4	3,8
Kőrösi Csenge	4	5	2	4	4	3,8
Kamitscher Tünde	4	4	2	5	4	3,8
Gröger Diána	5	4	2	4	3	3,6
Bártfai Ágnes	3	3	4	4	4	3,6
Csikvölgyi Barbara	4	4	2	4	4	3,6
Réti Krisztina	4	3	2	4	5	3,6
Sándor István	3	4	4	4	3	3,6
Pápay Bálint	4	4	3	3	3	3,4
Budai Balázs	4	4	2	3	4	3,4
Tóth András	2	4	3	4	4	3,4
Füzesi Dániel	3	4	3	4	3	3,4
Korsós Gabriella	3	4	2	4	4	3,4
Nagy Balázs K.	3	2	3	4	5	3,4
Budai Orsolya	3	2	3	4	4	3,2
Pándy Zoltán	5	4	2	3	2	3,2
Dévényi László	3	2	2	5	4	3,2
Sátori Ildikó	3	3	4	3	3	3,2
Jártás Katalin	3	5	2	3	3	3,2
Ladányi Melinda	3	4	2	3	4	3,2
Mogyorósi Krisztina	4	2	3	4	3	3,2
Szente Dániel	4	2	2	3	5	3,2
Tóth Csaba	2	4	3	4	3	3,2
Bíró Zsuzsanna	3	3	3	4	2	3,0
Belluska Krisztina	2	1	5	3	4	3,0
Sallai László	3	3	3	4	2	3,0
Fodor Zsuzsa	3	3	2	4	3	3,0
Erki Tamás	3	2	3	3	3	2,8
Hársfai Krisztián	3	2	2	5	2	2,8
Gili Eszter	3	2	2	4	3	2,8
Hatás György	3	2	4	3	2	2,8
Matejka István	2	2	2	5	3	2,8
Schidlík Balázs	2	3	2	4	3	2,8
Jánosi Petra	2	3	3	3	3	2,8
Nagy Gábor	2	3	2	4	3	2,8
Strupka Gabriella	4	1	2	4	3	2,8
Horváth Csaba	3	3	2	3	2	2,6
Bak Bence	2	2	2	5	2	2,6
Horváth Katalin	4	2	2	2	3	2,6
Pancsovai Réka	2	3	2	2	4	2,6
Papp Viktor	2	1	3	3	4	2,6
Kardos Dávid	2	3	2	3	2	2,4
Schindler Andrea	3	2	2	2	3	2,4
Murvai Péter	2	2	2	3	3	2,4
Rigó Krisztina	2	1	3	2	4	2,4
Szabó Dóra	2	3	2	2	3	2,4
Molnár Dániel	1	1	4	2	2	2,0
Pintye Tamás	1	2	2	2	2	1,8

Az évfolyam átlaga: 3,42

Az ímokban Zsófi gyűjtése a huhogásokon elhangzott „arany” megnyilatkozásokból
(rövidített változat)

Az iskola nem erős kincsesbánya

Mottó: Ez tényleg vicc, de komoly.

Tudván tudható, hogy a verbalitás elítélhető, s hogy a hatékonyság fő eleme a rövidség, s hogy különbség van a között, hogy egy mondatban mondok valamit - Lajosnak van két egymondata -, vagy tizenöt mondatban verem a habot, de az artikulátlan érdekelt akkor is meg kell fogalmazni! A Szakmai Bizottság remélhetőleg érti ezt azt összefoglalót.

A kiinduló állítás a következő: *lehet, hogy az iskolában tanulni kell.* ...Ami sok szempontból biztos teljes mértékben igaz, de a mi image-unksban kis kontraszelekció van a munka ellen. Oka lehet ennek a dühöngő mint eróziós tényező, pedig a Poliban az óra szent, és nem lehet behelyettesíteni. Ezért aztán gyakorlatilag nem fordulhat elő, hogy egy pedagógus óráról kiküld egy tanárt, aki természetesen nem azért van kinn, hogy enyészzen.

Egyszóval van egy ilyen felfokozott helyzet. A gyerekek nagy része persze nem érti, hogy mi mit cicizünk, ott van előtük a nagy felelőtlen kattintó szabadság, hát most akkor kérdem én: meddig terjed a tanár? Körülbástyázzuk magunkat csapdákkal: ki mit vár kitől, és ki nyom erősebben, a tanárok vagy a szülők? Ez egy olyan csapda, ami az én esetemben elsült. Pedig én toleráns tanár vagyok, én a gyerekeket is nagyon szeretem. Ám az is lehet, hogy én vagyok a hülye, vagy Ti, ez rendben is volna, ha csak mi lennénk, de a fene egye meg, itt vannak a gyerekeink is, meg a lestrapált alapértékek: nem érdekel bennünket a felbőfázás, nem zizeg a napló, adok a csoportnak egy négyest...

Én tehát, mint nagyon hülye, azt gondolom, hogy zordítani kell a rendszert, be kell vezetni a buktatórium intézményét, úgyis mindenki ki van szolgáltatva az egyeseinek. Már az első negyednél ki kell derülnön, hogy kit akarok megbuktatni - mert én a demokratikus folyamatot egyszer véget érőnek látnám. Ez nem a tanár könnyűvérű döntése, lehet, hogy még a gondolat is hibás, de figyelembe kell venni. Az egész gyakorlatilag készen van, csak meg kéne csinálni. Egy nagy lépés az, amit most nem tudunk megtenni, ha nem adtuk el a fejünkben az eszet. Érezze a Huhogás azt, hogy amíg nincs semmi, addig ez van. Különbösen is: az alapítványi és magániskolák dögöljenek meg. A lényeg az, hogy semmit nem lehet tudni, viszont előre kell tekintenünk, úgyhogy információjatok!

Én itt közben félbeszakítottam magamat - eléggé szünetet kellene tartani, viszonylag lesznek is levegősebb szünetek -, de én egy bizonyos szinten beszélek, amiből mindenki annyit ért, amit akar. Remélem, senkit nem bánt, nem sért. Mert akit igen, az tocsoghat a sértődöttségében - szép kép volt, ugyanúgy? És akkor az is lehet, hogy valaki majd vérbűnhődést vállal, vagy szagelszívást. Johnnak pedig - aki már véglegesen új, és a számítógépes felturbósítás eszközéhez folyamodik - ezentúl majd klozettügyeieti beosztást is kell csinálni...

Egyébként, hogy szavaim egymásba ne töltssem, az egyenlő fizetés elve alapján a pótlék nem más, mint tartalék lék, így aztán mindenki kb. elég sok órát kapott, tehát minimum sok ideje van - ezt nevezik szőrszálhasogató kihívásnak, azaz Pisti a bérvivatarban. Az extra egzotikus funkciók (IT-titkár, pedagógiai koordinátor) viselői közül valaki kell, aki bejön fél nyolcra, kb. háromnegyed nyolcra: az idő pénz, de a pénz nem idő. Többszörösen perverz svédcsavar, nemde?

Egyébiránt csak igennel vagy nemmel lehet tartózkodni. Igen, nem, jó. A döntéssel mindenki azt kezd, amit akar. Jaj, istenem, kellene valaki, aki a szavazás menetét mederbe tereli! Engem baromira bántana, ha bárki elmenne vagy bárki maradna. Ne viselkedjétek úgy, mint egy letévelyodott jégtömb! Most mondjátok a kezetekkel valamit!

Érdekes nekem, hogy kik szólnak, és mit mondanak, és hogy kik nem szólnak, és mit nem mondanak. No, most magamnak nem adok szót, magam előtt kérdezlek Benneteket, hogy mennyire szükséges, hogy két osztályfőnök páros egymással konzultáljon, s hogy addig, amíg puskával kell osztályfőnököt löni, lehet-e két legyet egy csapásra elűzni? Ezzel persze nullifikálni lehetne a halmazt, de a probléma az, hogy valamelyik mindig a hunyó.

Az is jó lenne, ha osztályidő keretében néhány gyerekkel csak úgy le lehetne ülni négyszekőzt beszélgetni... Bújtatott árnyéktagozat, esetleg bújtatott bukfenc. Javaslom az itt leírt arányt mint irányt!

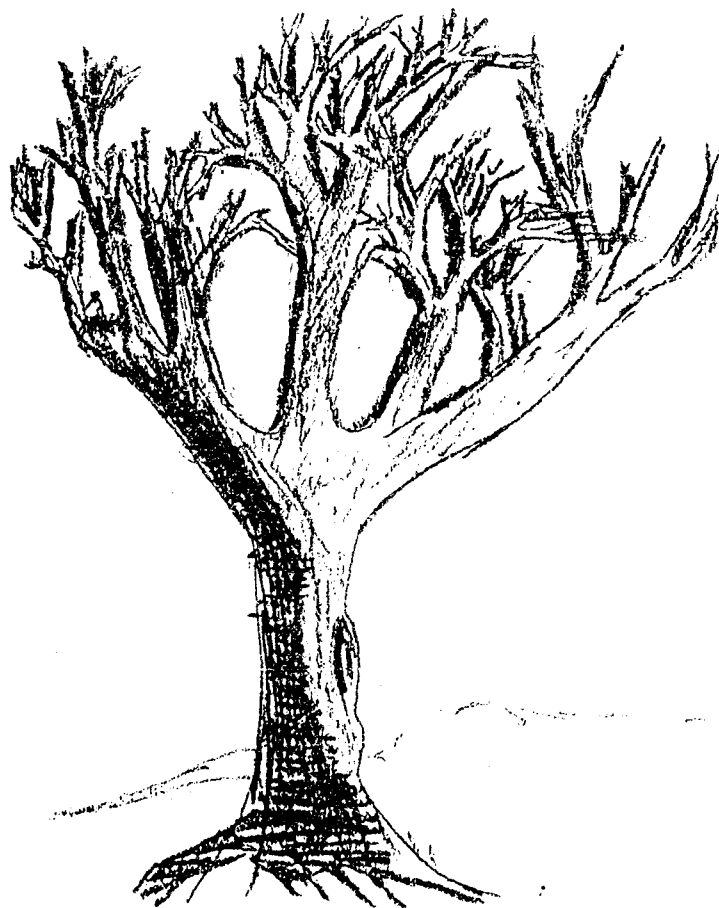
Azonban nekem most egy kicsit gondolkodnom kellene az én képességeim mellett, hogy hogyan is legyen ez a dolog a gyerekekkel itten... Mert a kamasz, az csak bögyörész. Mégis, ezeken a gyerekeken lehetett valamit a vágányokon toszogatni. Nem, nem, most nem arra gondolok, amit majd negyedikként fogok mondani. Azzal egyet tudok érteni, azért tartom hülyeségnek, de mellszélességgel kiállok melletted, ha azt mondod, amit én gondolok. Merthogy van nekünk egy felettes énünk, benne lakik a fejünkben. Most is tudom, de átmosódott a fejemen. Nálam ez normális. (Nagymosás volt.) Meg a terheltség is nagyon megváltozott.

Akkor szavazzatok! Na, na, szedjük azokat az izéket kicsit gyorsabban! És tegyük olyan helyre, ahol bárki hozzányúlhat! Ki az, aki ezt tudja támogatni? Jó, szerintem elég sokan. Hogyhogy mit? A telekről van szó, ami az inkubátorház hátfalához támaszkodik.

Nincs más hátra, a legkényesebb kérdésekről kell szót fejtenünk: meg fogjuk kapni az információt, hogy mi az, amit nekünk ahhoz be kell tennünk, hogy jó legyen. A munka nehéz, de nem reménytelen. Vannak még szűz területek. Minden hallatszik, ami folyik. Hú, félek, hogy el fogom felejteni, de most megmozdult bennem valami. Én nem viselem el, hogy valaki nekem előírhatja, hogy a lelkemet hova rakjam bele és mibe. Teljes lelkem a tied, de a lelkem ilyen értelemben működésképtelen. Valamekkora részünket persze megvásároljuk, de hogy melyiket és mennyiért...

P. S.:Egy ilyen kollektív bölcsesség ekkora tud lenni.

A felröhögés olyan, hogy egy szó szinte el sem hangzik és mégis.

Frax. N. H. C.

GÓLYÁK KIRÁLYRÉTEN

POLISZ

A gólyatáborról fogok beszélni,
Amit csak vonattal lehet elérni.
A tábori szállás kitűnő volt,
Am a kajával egy kis gond volt.
A táborban néha esett az eső,
De végül a túrán jó volt az idő.
A szellem befogadott bennünket,
Megtisztította a lelkünket.
Volt itt nagy tanári csődület,
Mennyi szövegelés - örület!
Most már elköszönök tőletek,
S ezzel befejezem versesmet.

GÉNEK

Nekem ez a tábor nagyon tetszett. A tanárokkal és a diákokkal a programok alkalmával megismerkedhettem. A hangulat kitűnő volt, a programok is jók voltak. De a kajáról lenne mit mesélni...

...A programok közötti szünetek unalmasak voltak, de mindig találtunk valamit arra, hogy jól szórakozzunk.

A tábor nem volt rossz, csak a kosztal nem voltam megelégedve, és az osztályidők is néha már nagyon fárasztóak voltak.

...Főleg az éjszakai hülyéskedéseink tetszettek.

LEG-0.

Először elég ijesztőnek hatott a gondolat, hogy teljesen új környezetbe kell bekerülnünk, de végül is egész jól összeismerkedtünk a többiekkel. A táborban az osztályprogramok segítségével (meg a tiltott időben 22-től 8-ig) barátokat is szereztünk. Sajnos ez a pár nap nagyon hamar elteelt.

Az idei gólyatábor ismerkedéssel kezdődött. Szívem szerint nem ilyen időtöltésre gondoltam.

Programok: osztályidők, úszás, játékok, ismerkedés, kirándulás, tanár-diák meccsek, röplabda. Rengeteget ökörködtünk, játszottunk, fociztunk. Több kirándulásra, kötelező programra gondoltunk.

Nem igazán pihentük ki magunkat, bár nem nyaralni jöttünk. A szobák szépek, tágasak és kényelmesek voltak. Az étel finom volt, bár voltak, akik másképp elmékedtek. Nem sejtettük, hogy 5 nap alatt ilyen jól összejövünk.

Nem sok értelme van a fél 11-es takarodónak, mert az egész évfolyam fennmarad legalább fél 1-ig.

Milyen volt a gólyatábor? Nehéz lenne felsorolni az élményeinket. Az első naptól az utolsóig élveztük minden pillanatát. Rengsteg időt töltöttünk együtt először ismeretlen osztálytársainkkal, de végül sok barátság született. Reméljük, az iskolatársaink is olyan hamar elfogadnak bennünket, mint osztálytársaink.

A vonaton még idegenként ültünk egymás mellett. Amikor megérkeztünk, még nem tudtuk, mi vár ránk... De aztán - szerencsére - kellemesen csalódtunk. A táborban egyszerűen tök jó volt. megérkezésünk után gazdag programokkal halmozták el minket újdonsült osztályfőnökeink. Ezek főként az összeismerkedésünket szolgálták. A szállás szép környezetben volt, még tó is volt a közelben... A fő programokhoz tartozott a második napon a színjátás, ahol Micimackó történetének különböző változatait kellett bemutatni. A 3. napon egy nyolc km-es túra következett. Ez kellőképpen kifárasztotta minket, biztosította a többnapos izomlázat. A negyedik napon került bemutatásra a Poliszellemeinek felajánlott áldozatok, ill. ajándékok ünnepélyes átadása. Másnap mindenki egy kicsit szomorúan kelt fel, ugyanis elérkeztünk az utolsó naphoz... Reméljük, hogy az iskolai napok is legalább olyan jók lesznek, mint a gólyatáborban töltött öt nap.

Fülöp Szilvia, Frei Kitti, Geszti Sára

A szállodával kapcsolatban csak jót tudok mondani. A szobák elsőrangúak. A kaja általában jó volt. Azt viszont nem értem, miért kell 11-kor lefeküdni. (De mi nem tartottuk be.)

...Eljött hozzánk a Poliszelleme. Az évfolyam három osztálya sajátos szeánszokkal próbálta a szellemet megidézni. Az előadáshoz a királyréti MagiszterN szálloda lepedőit és felmosóvödrét használtuk fel. Halacska lámpáját - hogy hangszer legyen - kibeletztük. A szellemidézéskor vadregényes kiránduláson vettünk részt, s a legkisebb baleset a sötétben egymás lábának letaposása volt. Termé-

szetesen elemilámpa nuku, így a félholdas éjszakában szinte vaksötétben szambáztunk a környező erdőben. Jelen volt a pirotechnika is. A Szellem összefüggéstelen válaszokat adott a kérdéseinkre. A szállodáról általában: a kaja ehetetlenül ehető volt. A tévé zártlatos, a váza büdös, a hűtő - CENZÚRA /őncenzúra - a szerk./ - volt, a Wctártály maszek, ennek ellenére ÁLLATI volt.

Dócs Péter, Békési Gábor, Halassy Zoltán

SZMARIO

Mikor megérkeztem a pályaudvarra és körülnéztem, kicsit megrémültem a körülöttem álló arcoktól. Ám irtó kellemesen csalódtam mindenkiben. Nagyon tetszett az emberek hozzáállása. Szerintem mindenki igyekezett megismerni a másikat (kivéve aki nem)... A kaja is jó volt, bár mindig elfoglalták az asztalunkat (így mindig morcos képpel kerestünk új asztalt. Vagy mi késtünk?!)... Nagyon tetszett a tanárok bemutatkozása! Nem tetszett, hogy a pénzes telefon elnyelte az összes aprómat, de ez nem rajtunk múlt. Tök jó volt, hogy mindenki ötvenszer kérdezte meg a nevem. (Erre én is rászoktam később. Hi-hi!) Nagyon jól éreztem magam, remélem, a többiek is így voltak vele.

Kuglóf

Szerintem a gólyatábor elég jó volt, de nagyon kevés volt a szabadidő. Hibák: a korai ébresztő és a korai takarodó. Előnyök: az osztály összerázódott; az üdülő nagyon szép hely; a kaja finom volt; a programok érdekesek voltak; a miniket tanító tanárok nagy részét megismertük. A „Nomádban” való részvétel sokat könnyített a társaság megismeréséhez.

by Kris

...Az érettségizők elmondták tapasztalataikat a suliról, ami nagyon érdekes volt, és kezdjük magunkat beleélni a Poli hangulatába. Bár mindig álmosak voltunk a korai ébresztő miatt, megpróbáltunk részt venni minden programban - több-kevesebb sikerrel. A tanerő mindent megtett, hogy jól érezzük magunkat, és azt hiszem, hogy sikerült. Ez egy örök élmény marad.

Oláh Tibor

Még mindig nem hittem el, hogy felvettek a Poliba... Már az elején kitaláltuk a nevünket, ami egy értelmű döntéssel SZMARIO lett. Az osztálytársaimmal elég jól megértjük egymást, olyan, mintha már több éve ismernénk a másikat. Mindenki közvetlen, jókedvű, életvidám és érdekes személyiség.

...A vonaton láthatóan sokan megtalálták barátaikat az elkövetkezendő 4-5 évre... A nomád tábor után a szobák szinte luxusszámba mentek a csigalépcsővel és fürdőszobával meg káddal. Nagyon aranyos osztályom van, szerintem a legjobb, és én nagyon jól éreztem magam...

Panna

Meglepődtem azon, hogy ilyen rövid idő alatt egy nagyon jó osztályközösség alakult ki. Ebbe a közösségbe még a tanárok is beletartoznak, mert a diákokat egyenrangú emberként kezelik, nem fölényeskednek velük. Nagyon színes programokat sikerült a szervezőknek összeállítaniuk, szinte nem is volt olyan alkalom, hogy unatkoztam volna...

Már a nomádtáborban megismertem az osztályom egy részét, ezért alig vártam, hogy újra lássam őket. Nagyon örültem annak, hogy mindenki pozitívan állt hozzá, és mindenki igyekezett ismerkedni... Nem elfogultságból mondom, de szerintem a mi osztályunkban sokkal szorosabb az emberek közti kapcsolat, mint a többi osztályban. Az infóórák kissé unalmasak voltak, de tűrhetőek, mert mindig volt bennük egy kis feloldó játék.

...A napok jól és gyorsan teltek, az osztály hamar összerázódott. Remélem, a tanítási napok is ilyen gyorsan és jó hangulatban fognak telni.

Farkas Melinda

Az

ELŐSZOBA GALÉRIJA

1997. szeptember 5-től

GÓLYÁK KIRÁLYRÉTEN

című kiállítását mutatja be.

IT EMLÉKEZTETŐ

Itt volt

Tarján Zsoltné	PsychO
Szőke Zsolt	KAndi
Gémesi Balázs	elsőÁ
Molnár Jenőné	elsőÁ
Gesztli Róbert	MáS
Laczkó Istvánné	KorCs
Schittler Mátyás	HO
Száva Eszter	HO

Jakab Judit, Szász Kata és Molnár Lajos, a jószándékú.

Mivel kevesen voltunk, hiszen az elsősöknek és az ötödéveseknek még nincs IT-képviselőjük, a PsychO és a Hami'S pedig kirándult (bár ők levélben képviseltették magukat), úgy döntöttünk, hogy határozathozatal nélkül, de végigbeszéljük programjainkat.

A diák, a szülő és a tanár oldal külön-külön megbeszélte az IT múlt évét. Ugy láttuk, hogy nem működünk rosszul, legalábbis formai szempontból. Eredményes, jó üléseink is voltak. Nem jó azonban, hogy csak reagálni tudtunk az iskola rezdüléseire, kezdeményezővé nem váltunk. Igény volna az IT-ülés bevezetésének megvalósztatására, jobb előkészítésére, előterjesztések szétküldésére az összejövetelek előtt. Különösen a szülők kértek több támogatást a jövőben a döntésekhez. Szükség volna az IT-határozatok utóéletének követésére is. Nagyobb tervszerűség, kevesebb aktualitás kellene. Fel kell hívni az egyes osztályok figyelmét, ha képviselőjük alig látogatja az üléseket (pl.: PsychO), hogy nyugodtan élhetnek a visszahívás jogával, amennyiben akarják.

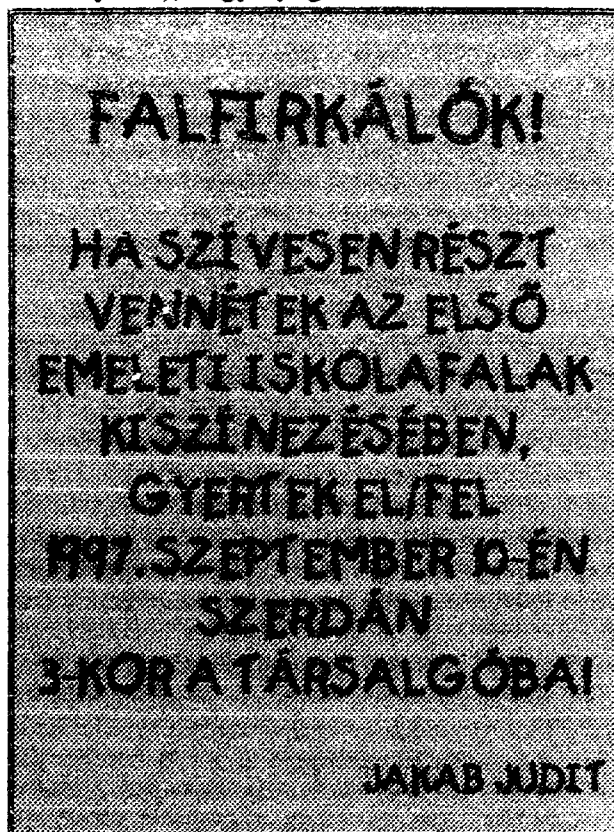
Megalakult egy bizottság diákokkal, akik kidolgozzák a módját az IT arca, tevékenysége megváltoztatásának. Ők készítik elő az IT újabb, 16-án összegyűlő ülését is. Szőke Zsolt, Schittler Mátyás és Gémesi Balázs persze várják mások segítségét!

Az első emeleti lépcsőforduló falán láthatod az IT falitűsággját. Figyelj oda is! És lehet, hogy ezentúl máshonnan is hallhatsz rólunk!

Budapest, 1997. szeptember 4.

Köszönettel:

Szász Kata
IT-titkár

7

Lapzárta után néhány órával még fennáll a veszély, hogy a Nomád Táborról nem lesz cikk ebben a **Püheráf** ban. Tudom, hogy beszélnek róla, de úgy tűnik, nem írnak. Akkor talán én? Ha igen, akkor öcsém, nagyon személyes lesz. Arról lesz szó, hogy én hogyan éltem át.

Hét rövid mondatban:

1. Azért hét mondatban, mert volt hét: nap, bolygó, isten, gabona (yes!), lakósátor, esti Huhogás, diák a Bagolyködben.
2. Nagy szerencsénk volt: időjárás és helyszín tönkretelhet egy tábort, de mind a kettő ideális volt.
3. Szeretek énekelni. Magyarul, angolul, tábortűznél, az erdőben, az úton - szóval én bármit bármikor bárkivel énekelek.
4. Az elsőA-ból hárman voltunk a táborban. A másik kettővel durva jó volt.
5. Ez volt a negyedik politechnikumi táborom, és közben is meg utólag is a legjobb volt. Kicsi volt, gyors és kemény, de hihetetlenül jól működtek együtt a diákok, a tanárok és a fiatal nemzedék képviselői, hogy állandóan csodálkozni kellett, hogy lehetséges ez.
6. Különösen örülök, hogy megismerkedtem 9 gólyával, és nagyon remélem, hogy a kapcsolatunk erősödik az évek folyamán.
7. A tábor azt erősítette bennem, ami miatt szeretek tanár lenni, és ezt meg szeretném köszönni minden táborosnak.

John
A PÜH középső tagja

Lenéztem a Polit, avagy hogyan nem jártam a Mont Blanc-on?

Régóta hiszem és hirdetem: ha az ember többedmagával „szív”, akkor az már nem szívás, hanem buli. Ennek persze egyenes folyománya, hogy minél nagyobb a szívás, annál nagyobb bulira van kilátás. (Aki vett már részt túlélőn vagy éjszakába nyúló konyhán a nomádban /ahol a főzési idő nem mindig nulla - a szerk./, az tudja, miről van szó.) Mindenesetre a tavalyi maraton után idén nyárra egy igazán jó „bulit” sikerült kitalálni: néhány barátommal úgy döntöttünk, felsétálunk a Mont Blanc tetejére.

A Mont Blanc a francia-olasz határon fekszik, és 4808 méteres magasságával Európa legmagasabb csúcsa. Évente több ezren másznak fel rá, ezért úgy gondoljuk, ez nekünk sem lehet túl nagy próbatétel. A felvezető út technikailag nem nehéz, „csak” a magassággal és az ebből eredő problémákkal kell megküzdeni. Nos ez utóbbiban sikerült emlékezetes alkotnunk.

Egy több sebből vérző, kilenc éves Renault-val vágunk neki az 1300 kilométeres útnak, és rögtön Bécs után jött az első meglepetés. Az autó a legkisebb emelkedőn is Trabanttá vált, ötvennél többel az istennek sem akart menni. Mikor beértünk az Alpokba, egész érdekes volt, hogy miközben a hatalmas kamionok eldübörögtek mellettünk, még a rajta levő disznók is majd megszakadtak a röhögéstől. Az biztos, hogy szegény Lady Di végzete nem fenyegetett bennünket. Mindenesetre húszórás út után megérkeztünk Chamonix-ba, a hegy lábához. Könnyű, délutáni testgyakorlással elértük első esti szállásunkat, egy 1700 méter magasan levő erdészházat. A ház leginkább a kistolmácsi pajtára hasonlított, csak volt fala, ellenben ablaka még csak véletlenül sem. Persze ennyi utazás és 700 méter szint felvétele után ez már nem zavarja az embert, főleg hogy hotelünk egy közeli forrás miatt legalább félkomfortosnak volt tekinthető.

Másnap megkezdődött az igazi túra. Az aznapi adag 1500 méter szint volt, ami kb. négyszer a János-hegy teteje a Dunától, sziklás ösvényen, egyre kevesebb levegővel és persze egy húszkilós hátzissal. Közben, hogy jobb legyen a hangulat, az út mellett helyes kis vaskeresztek és emléktáblák sorakoznak az ott meghaltak fényképeivel. Aznap egyébként két

helikopteres mentést láttunk, mindkettőnél a fentről lepotyogó kövek ütöttek le valakit. Persze lehet jajongani, de hát ezt előre tudtuk, sőt ezért mentünk. Az viszont leírhatatlan, sőt amíg ott nem vagy, elképzelni sem tudod, hogy milyen érzés két kilométert *lefele* nézni a völgybe, vagy egy szál rövidnadrágban és gleccserszemüvegben feküdni a havon úgy, hogy közben nem fázol. Ez persze még kora délután volt, mert ahogy lement a nap, kezdett elmúlni a jó idő és vele a jó hangulatunk, és rájöttünk, hogy nem is olyan nagyon felhőtlen itt az élet.

Először is jöttek az igazi felhők, mire rohamtempóban kezdtünk sátrat verni. Hát mit mondjak? Kétféle hóban leválni egy sátrat úgy, hogy lent is maradjon, főleg, ha éjszakára vihart vársz, nem egy sima ügy. Közben a vihar előszeleként elkezdett elektromossággal telítődni a levegő. Mindenkinek szanaszét állt a haja, és hangosan zümmögött is, sőt egyikünk a kezét is jól lehetett „hallani”. Ahogy nyitotta-csukta az ujjait, úgy változott a hang frekvenciája. Amit ekkor éreztünk, arra egy szó van: be voltunk ...

Mire kész lettünk, már semmi kedvünk nem volt a sátrunkon kívül maradni, úgyhogy elkezdtünk havat gyűjteni (ez azért nem nehéz arrafelé), majd ebből levest főzni. Ha azt a fazist nem nézi meg az ember, hogy a hóból milyen „víz” lesz, akkor nincs semmi baj a dologgal, de ha magadra főzöl, akkor egyet tehetsz: Meggyőződ magad, hogy eddig sem voltál túl igényes, miért épp most kezdjed? A hegyi-meni amúgy is elég érdekes. Főként zacskós levesből, zacskós rizsből és zacskós tésztaból áll. Ezt egészíted ki kb. napi öt Sport szelettel és Kapucinerrel, egy-két tubus sűrített tejjel és némi kukoricakonzervvel. Ezt utána szabadon variárod egy hétig, majd még hazafelé is eszed a maradékot. A legjobb, amikor a halászlé után nincs kedved a hideg hóban mosogatni, úgyhogy kicsit megsikálod a fazék paprikás karimáját egy kis jéggel, majd megfőzöd benne a rizses húst. Az üres edény éjszakára kimegy az esőbe, reggel kiöntöd belőle a vizet (Fő a higiénia!), beleraksz egy adag havat, felolvasztod (Kicsit pirosas, de kit érdekel?), bele egy tubus csokis tejet és kész a kakaó. Ha előtte egész éjjel a sátor túlsó szélé

felé másztál álmodban (ahonnan az ott alvó próbált visszarugdosni a helyedre), mert a szél folyamatosan az arcodba nyomta a vizes ponyvát, akkor rájössz, hogy reggel hatkor nincs is ennél jobb.

Ha viszont megreggeliztünk, akkor nem volt mire hivatkozni, így összeszedtük magunkat és indultunk felfelé. 3200 méter felett már érdekes dolog a mászás. Az utolsó menedékházig mindössze 600 méter szint volt, mégis 2-2,5 óra volt, mire fölértünk. Ez jórészt nekem volt köszönhető, mert folyamatosan úgy éreztem, hogy az előttem mászók elhasználták előlem a levegőt, és nekem már nem maradt semmi. Erre felajánlották, hogy menjek én előre, de úgy éreztem, nem illik a rutinosakat beelőzni, még összetörném a lelküket. (Persze ezen a magasságon a legkevésbé a lelkedre van szükség.) Ez a szakasz egyébként a legérdekesebb. Az előttem mászók közt mindig van néhány, aki vidáman menetel felfelé és közben nem néz a lába elé, úgyhogy folyamatosan hullanak a fejedre a kövek. Az álmoskönyvek szerint hosszú lábadozást és drága helikopterutat jelent egy félkilós gránitdarabot lefejelni, ha az előtte már 50-100 méteren át gyorsulhatt. Ha fentről üvöltenek, hogy „KŐ!”, akkor egyet tehetsz: úgy lapulsz a sziklához, mint gyík az első tavaszi napsütésben.

Mindenesetre nagy öröm elérni a menedékházat 3800 méteren. Az itt pihenő 50-100 turista kellemes illatot és jó meleget biztosít, nem is beszélve arról, hogy nézheted, ahogy mások esznek. Ide már mindent helikopterrel hoznak fel, a sörtől kezdve az ásványvizen át egészen a szénig. Az árak is ennek felelnek meg. Egy másfél literes palack víz 1000 forint, ugyanez hóból olvasztva 300. Egy tál makaróni 2000-et kóstál, igaz, elég szép adag. Viszont a nagy szám az volt, hogy volt telefonjuk, és hitelkártyát is elfogadtak.

Sokáig nem maradtunk civilizált környezetben, mert elindultunk aznapi végcélunk, a 4300 méteres Dom du Goutier felé. Valószínűleg itt követtünk el egy hibát. Már

előző nap is túl gyorsan emelkedtünk, fáradtak voltunk és ennek következtében egyik útitársunk, Gergő nem bírta a magasságot. Kitarotán próbálkozott, de a nagy szintkülönbség, a köd, a firm (ez a jéggel kevert hó igen kellemetlenül veri az arcodat, mindent eláztat, és teljesen elveszi az ember kedvét a hegytől) és az oxigénhiány kikészítette szegényt. Ekkor láttuk először, hogy milyen ronda dolog a hegybetegség. Néha csak leült a hóba és közölte, hogy ő itt marad aludni, nem jön tovább. Aztán mondta, hogy menjünk csak nyugodtan, ücsörög egy pár percet és utánunk jön. Ezen a magasságon az embernek egyébként többé-kevésbé állandóan fáj a feje, többé-kevésbé állandóan hányingere van, és leginkább úgy érzi magát, mint akin átment egy úthenger. (Ráadásul tudja, hogy hamarosan jön az majd visszafelé is!) Mire felértünk 4300 méterre, már egyszer-egyszer annyira feloszlott a köd, hogy láttuk a felettünk 50 méterre levő menedékházat. Ez már csak egy bádogviskó, ahová végszükség esetén be lehet húzódn. de nekünk már nem volt annyi erőnk, hogy felmásszunk odáig. Találtunk két jó bivakhelyet (hóba vájt mélyedés, ahol a kitermelt havat mellvédszerűen körberakják, hogy valami védjen a szélétől), felvertük a sátrakat és bemásztunk. Megígértem, hogy ha hagynak húsz percet regenerálódni, akkor hajlandó vagyok megfőzni egy háromperces Smack levest. Még

olvasztott havunk is volt hozzá készen, mégsem bírtam rávenni magamat, hogy ki-mászzak a sátorból. Az a legszörnyűbb, hogy tudod, hogy szükség lenne rád, tudod, hogy enned kéne, ha meg akarod őrizni az erődöt, de egy darab csokit nem bírsz megenni, olyan fáradt vagy. Fekszel a sátorban (még a hálósákba sem mászol be) és hallgatod, hogy a tüdőd szőrösög levegővétel közben, a szíved meg 100 körüli pulzusszámot produkál nyugalomban.

No, ekkor ütött be a krach! Gergő nem tudott pihenni, néha ki-kihagyott a lélegzete, össze-vissza vert a szíve, és nem nagyon tudott magáról. Zsiga, aki a legjobb állapotban volt köztünk, úgy

döntött, le kell vinni alacsonyabbra. Erre aztán összekaptuk magunkat mi is. Felöltöttük szegény srácot, felkötöttük rá a hágóvasát, előkerestük a jégcsákányát és bekötöttük a biztonság kedvéért magunkkal hozott kötélbe. (Erre az utolsó szakaszon lett volna szükség.) Kiválasztottuk a legjobb lámpákat, egy hátizsákba összeszedtük a legszükségesebb cuccot (két hálósák és polifoam, majd elindítottuk őket lefelé a sötétben.) Utána fél órát lihegtünk a sátorban, megettünk fejenként egy-egy csokit vacsorára és lefeküdtünk.

Nem merném állítani, hogy nyugodtan aludtunk. Az volt a megállapodás, hogy ha nincs semmi baj, és Gergőt magára lehet hagyni lent, akkor Zsiga másnap délelőtt visszajön értünk, és segít levinni négy ember fenhagyott felszerelését. Ha délig nem jön, akkor mi indulunk el lefelé.

Reggelre ha lehet, még rondább lett az idő. Semmit nem lehetett látni, akkora köd volt, csak hallottak, hogy tőlünk öt-tíz méterre mennek el a partik a csúcs felé. Vártuk, hogy valami hírt hoznak lennől, de senki nem tudott semmit. Mi körül nélkül mar meg sem, mertük próbálni a felfelé való elindulást, igaz, már kedvünk sem volt sok. Tizenegykor elkezdtük bontani a sátrakat és szétválogatni, hogy mit fogunk fent hagyni. Egész szépen összepakoltunk, mire megjött Zsiga. Mondta, hogy az egyik csoporttal üzent, de úgy látszik a pocsék időben ők már nem jutottak el ideig. Mire végre elindultunk lefelé, persze kisütött a nap, gyönyörű idő lett, még gleccserszemüvegen keresztül is vakított. Ezt elég rendszeresen ki is használtuk. Lefelé egyszerűen leültünk a hóra és szánkóztunk. A jégcsákánnyal és a lábunkon levő hágóvasal szükség esetén öt méteren belül meg lehet állni, úgyhogy nagyon élveztük a csúszkálást. Ennek köszönhetően nem egészen másfél óra alatt leértünk azon az úton, ami felfelé több mint négy óra volt.

A háznál Gergő már elénk jött és közölte, hogy jól, van, tőle holnap indulhatunk felfelé. Amit erre kapott, az - azt hiszem, - még baráti körben sem nagyon idézhető. Mindenesetre pihentünk, ettünk és mentünk tovább lefelé, hogy minél előbb emberi magasságon legyünk. Itt már én voltam a „szűk keresztmetszet”. A menedékházban megettem két csokit és egy

tubus cukrozott tejet, amitől remekül éreztem magam. Egészen addig, amíg a szervezetem be nem intett. Úgy leestem a vércukrom, hogy alig bírtam mozogni, ami a sziklás lefelében nem volt éppen kellemes. Ráadásul elfogyott a vizünk, mivel azonban estére megint kinézett egy vihar, nem álltunk meg vacakolni a hóval, hanem nyomtuk lefelé. Persze az esőt így sem úsztuk meg. Bőrig áztunk, de cserébe az éjszakát már 2700-on tölthettük egy elhagyott házban. Annyi maradék gázunk volt, hogy tudtunk vele köveket melegíteni éjszakára, ráadásul az eső alatt egyszerűen csak kiraktuk az edényeinket az eresz alá és rögtön volt vizünk. Az előző két éjjelhez képest ez már maga volt a mennyország.

Tulajdonképpen ez volt a túra vége, hiszen a másnapi szakasz a faluig csak kellemes séta volt az előzőek képest, a fürdés a gleccserből kiolvadt pataokban pedig kifejezetten kellemes és frissítő volt. Itt még egy szomorú aktusra került sor. Ünnepelesen levetttem öt napig hordott pólómat és feheműimet, összesomagoltam egy kupacba, majd végső nyugalomra helyeztem Chamoni egyik legszebb fekvésű kúkjában. Kár lett volna hazahozni, hiszen ebből az életben nem lehetett volna már hordható ruhát hozni, miközben kockáztattunk volna tíz-hász év börtönrre, ha a vámosek felfedezik és vegyi legyvernek nézik. Jobb a békesség!

A hazaút Svájcban keresztül csak merő formaság volt. Az autó hozta a formáját, a 2400 méteres Furka-hágóra felfelé menet például kétszer forrt fel a vize. Beletöltöttük a maradék ivóvizünket, majd öt órát utaztunk kiszáradt szájpaddal, mire találtunk egy olyan patakot, amibe már bele mertünk inni. Végül csak megérkeztünk Hegyeshalomra. Az útlevél-ellenőrzés után vidáman ráfordultam az M1-esre, mire a vámós majdnem utánamlott, hogy azonnal álljak meg, „jelentkezési kötelességem” van. Oda-vissza ez volt az első határ, ahol kétszer állítottak meg és kétszer kérdeztek ki, de végül egy ötperces, az állampolgári kötelességekről szóló előadással megúsztuk a dolgot. Mikor az út mellett feltűntek az első kuncsaftva váró lányok, végre igazán érezhettem: Itthon vagyok!

Csokis,
az alpinista

„Nem azért jöttem, hogy nyerjek
hanem azért, mert hülye vagyok.”
(Colin Hackett)

Csak futóbolondoknak!

Az elmúlt évi sikertelenség ellenére az idén is meghirdetődik a **MARATON-KÖR**. Mivel a korábbi évek szervezői nem álltak kötélnek, megkísérlem én (lásd alább) a kör vezetésének gyötrelmes munkáját magamra vállalni. Ha van kedved és eléggé elvetemült vagy ahhoz, hogy elkezd, esetleg információra van szükséged, kocogj le a Bányakapitányságra (új Infókuckó) és keress engem (lásd még alább), vagy írd egy elektronikus levélkét!

(Y)-Nemfizetett hirdetés

Horváth Róbert
e-mail: horvathr

2 in 1 !?

Sampon és hajszelvé egyben ? Nem !! Vagy talán gépkocsimotorblokktemeső és csirkeraguleveskocka egyben ? Nem !! Akkor talán szárnyasbetét és sisapka egyben ? Nem !! Talán ... (na jó, abbahagyom, pedig lenne még jópár ötletem és szövegzavaram egyben) Hát akkor mi ez ?

Akarsz rengeteg időt megspórolni, hogy fontos lehess számodra ? Ugye te is jártál már úgy, hogy sok matekozás után mentél el kerékpározni, vagy fordítva, és ez fontos volt számodra ? Nem gondoltál még arra, hogy lehet a kettőt egyidőben, egyszerre is csinálni, hogy légy végre önmagad, ami számodra fontos, hogy neked bizonyíték kell, s nem ígéret, amit egy igazi férfi megkapjad amit akarsz ? (——— gondolkodási idő ———) Na ugye !

Akkor fedezd fel a lehetőséget ! Egyszerre kerékpározhatsz és tanulhatsz matekot Gavallér Csabával a hétvégeken, ha ez fontos számodra ! Főleg azok a matek tagozatosok jelentkezzenek, akiknek bizonyíték kell, és van kedvük egy kiadós bringázás és egy levezető bringázás között jó kis ötletes, frappáns feladatokat megbeszélni, és ez fontos számukra, és nem ígéret.

Jelentkezzetek és legyetek végre önmagam !

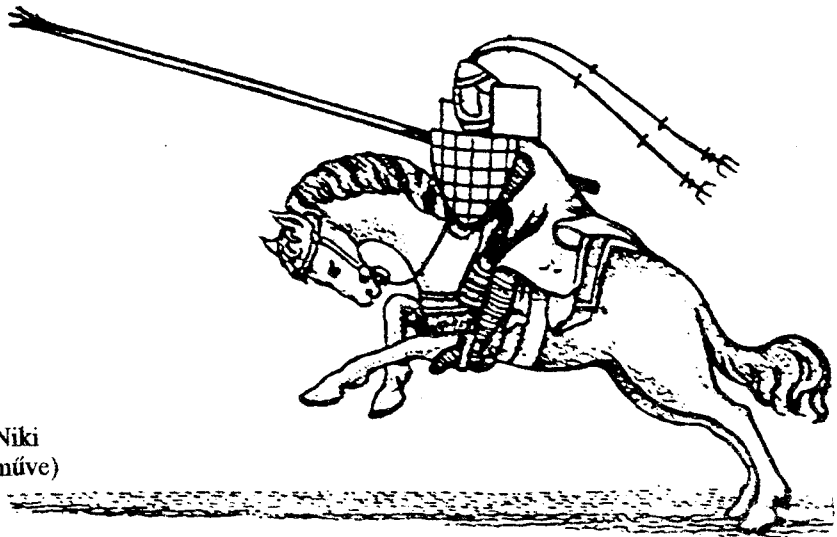
Gavallér Csaba

SPORT

*Suli mellett sportoltattam,
mezem fejem alá dobtam.
Összetettem két ó-lábam,
így nézem az osztálytársam.*

*En Istenem adj helyezést!
Már megtartam a kesergést!
Minek ez a sok szenvedés,
ha nem kapunk... tiszteletet!*

(Harsányi Rita és Várkonyi Niki
(volt) JP osztályos tanulók műve)

A fenti címen hirdetünk **csapatversenyt** a Közgazdasági Politechnikum osztályai és pedagógusközössége (a továbbiakban: "csoportok"), illetve **egyéni versenyt** a diákok és a pedagógusközösséget alkotó "felaótték" (a továbbiakban: "iskolapolgárok") részére.

A küzdelem egész tanéven át, gyűjtögető életmódot kívánó rendszerben folyik. Minden alkalommal kap valahány pontot az az "iskolapolgár", aki részt vesz egy olyan edzésen, versenyen, sportmegmozduláson, amelyet a Politechnikum szervez, vagy amelyen iskolánk részt vesz. (A zárkörű-, pl. osztályrendezvények nem tartoznak a versenyhez.)

A pontversenyben való részvételnek további feltétele, hogy a versenyről legkésőbb öt tanítási nappal az esemény előtti tájékoztatni kell az iskolapolgárokat a Tornaház faliújságján, a tanárik környékén és az iskolarádióban. Ezen felül minden más eszközt is meg lehet ragadni a minél szélesebb körű tájékoztatás érdekében (pl.: hálózat, **Ptizeráf**).

**Hogy melyik sportesemény hány pontot ér,
annak kiszámításánál két tényezőt veszünk figyelembe:**

1. Milyen időbeli kiterjedtséggel fog bírni előreláthatólag a rendezvény?

10 percet veszünk alapegységnek, az 1 pontot ér. (Pl. 30 perc = 3 pont)

Az időben nem értékelhető (pl. gerelyhajítás: pár másodperc) rendezvény az alapegységet kapja meg (1 pont).

2. Milyen terheléssel jár az adott tevékenység? Erre is van egy szorzótábla.

- sakk, röplabda, asztalitenisz, lánitenisz, túrázás: 1x
- tollaslabda, kerékpározás, minitenisz, kondi: 2x
- foci, kosárlabda, futás, teremhoki, úszás, fitness: 3x
- ügyességi számok (pl. atlétika, lövészet: mert ezek nem „értékelhetőek” időben, terhelést más módon jelentenek): 5x

Az itt be nem sorolt sportokat a munkacsoport év közben beépíti a rendszerbe.

/Pl. 30 perces budapesti kosármérkőzés = 3x10 perc = 3x1 pont (időmennyiség) = 3 pont, x 3 (terhelés) = 9 pont./

(Természetesen mindent előre szabályozni lehetetlen,
a fenti számítástól egy-egy konkrét esetben a pontszám némileg eltérhet.)

*

A "csoportok" közötti sorrend az egyes "csoportok" tagjainak pontszámát összesítve, a "csoport" létszámát figyelembe véve, az egy főre jutó átlagpontszám alapján alakul ki. Az osztályfőnökök saját osztályukkal együtt történő részvétel esetén pontjaikkal osztályuk helyezését javíthatják. Bizonyos alkalmakkor (pl. egy futóversenyen) lehetőség van vendégek: rokonok, barátok, ismerősök stb. meghívására, részvételére. Egy "ilyen" ember egy alkalommal "felet ér", tehát a meghívó iskolapolgár "csoportja" az adott rendezvényért járó pontszám felét kapja az ő részvételéért.

*

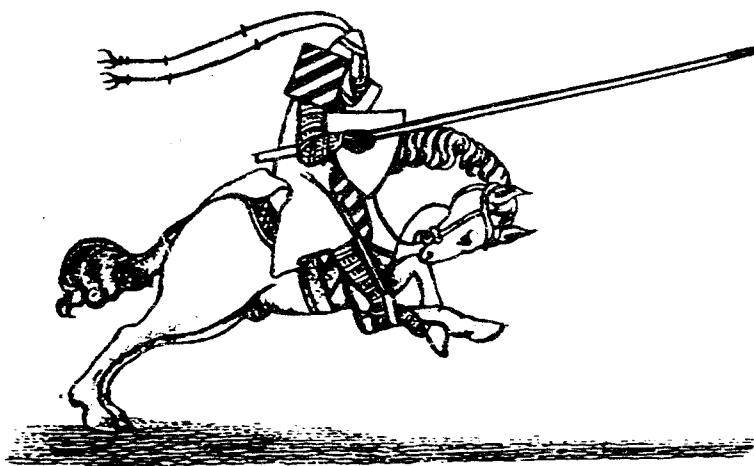
A győztes: akinek, illetve amelyik csoportnak egy főre számítva a legtöbb pontja lesz az év végére.

*

Értékelés, díjazás: vándorkupát nyer a legjobb "csoport". Amelyik csoport háromszor, nem egymást követő évben, vagy kétszer egymás után ér el első helyezést, örökre megkapja az addig vándorszerlegként "szereplő" kupát. A pedagógusközösség is négyéves "ciklusokban" versenyezhet, 1994/95-től négy éven át, nekik is ugyanaz a lehetőségük van a végső, "kupái érő" győzelemre, mint az osztályoknak. Négy év elmúltával számukra is újra kezdődik a "ciklus".

*

Egyéniben külön a hölgyeknél és külön az uraknál az első helyezettek kapnak *oklevelet* és *tárgynereményt*, valamint egy *nevükre szóló kupát* "örökre", a második és a harmadik helyezettek oklevelet és szintén tárgynereményt, a 4-6. helyezettek oklevelet nyernek.

A verseny állásáról (egyéni verseny első 10-10 helyezettjei és a csapatverseny) negyedévenként tájékoztat a Sport faliújság, a **Pártisráf**, valamint természetesen a testkultúra-tanároknál is fellelhetőek lesznek az információk.

Jó versenyzést, sok sikert,
rengeteg részvételt!

Pest, 1997. szeptember 1.

Testkultúra Munkacsoport

RÖPIS HÍRADÓ

1. Nyár
2. Jövő?
3. Újra - elsősök
4. Egyéb röpi

1. A nyár szép volt, jó volt, rövid volt. A röpis tábor néhány napja is gyorsan elszállt. Edzettünk (milyen jó homokban) egy keveset, komolyabban, mint tavaly, de természetesen a fürdés, a bulizás volt a hangsúlyos.

A nyári bajnokságban az erősebb vegyescsapatunk az élen áll, a gyengébb 4-5. helyezést érhet el. Utolsó nap IX. 14-én. Ugyanezen a napon lesz az Őszi Sportnap, amikor ezen is indulunk. (Ekkor már talán elsősökkel is találkozhatunk.)

2. Változások óriási mennyiségben. Dinó, Maris,,, elment egyesületbe, tehát idén a nagy csapat vagy nélkülük indul a zárt amatőr bajnokságban, vagy a nyílt profik között küzd, vagy mindkettőben!? Az igazi változás az edzéseknél várható, a többségi igényhez igazodva a tömegsport jellegű röpi háttérbe szorul, és megpróbálunk nagyobb intenzitással a legjobbak közé kerülni az V. korcsoportban is.

Edzések: kedd - péntek 15.30-17.00, utána 17.00-18.00 között örömröpi: régiek + bárki jöhet; csak játék lesz (ha sok az elsős röpis, a fő idő kettéoszlik)

szerda 7.00-8.00 csak röpiseknek
Heti két edzés minimum kell a nem messziről bejáróknak meg akik többet akarnak, bírnak:
HAJRÁ

3. Elsősök, ó, Ti jövő zálogai.....
Gyertek röpizni óriási létszámban, mert
nem leszünk elsők.

Aki életében sose csinálta, az is jöhet. Nézd meg, próbáld ki és utána alkoss véleményt!
Várlak, várunk szeretettel!!

4. Igazi, csak játék örömröpi, hétfőnként, sok-sok tanár részvételével. (Később információ Csoncsitól)

HAFE

VÍZEN TÚRA

- részletek a hajónaplóból -

0. nap - csütörtök
a., mindenki biztos jelen legyen
b., közösségi éres beindítása (sok külsős)
c., van rá lehetőség
d., szervezési problémák, nos ezen okok miatt jöttünk be korábban, az indulás előtti napon, de hét ember tervez, Sejtethetek mennyit pihentünk.

1. nap - péntek, Szatmárcseke
Már éjjel elkezdett cseperegni az eső, és nem úgy mint egy zivatar, hanem jó hosszán. 4.30: csitul az égi áldás, viszonylag gyors pakolás, rendrakás, aztán rajt. 6.10: Nyugati, elindultunk Erik, Norbi nélkül. Elaludtak - véltük, de csak a kocsijuk robbant le. Egy másik vonattal behoztak, átszállás, a csapat teljes. Mátészalkán vonatcsere. Fehérgyarmat, némi alkudozás egy helyi busszal, érkezés Szatmárcsekére dél körül. Sátorverés szemerkélő esőben, de a délutáni próbalapátolás estére tolodott, mert a hajókat szállító autó lerobbant. A kellemes időben csak Bobby, Pepe és Miki voltak olyan bátrak, hogy átúsztak a túlpartra, ami a megáradt Tisza sebessége miatt nem is volt kis teljesítmény. Az eső pedig hol csendesen, hol durván.

2. nap - szombat, Tivadar
Kapkodás nélküli ébredés, kukucs ki, eső, de jó. 9.00: reggeli, majd üldögélés, alvás a sátorban, délben csitul az eső, sátorbontás, egységek kijelölése (meglepően gyorsan), beülés, esőkabát-igazítás, rajt. 15 km után érkezés Tivadarra, hajócipelés, sátorverés. A kísérő-autó utánfutóján a ponyva elcsúszott, ezért pá-runk összes ruhája elázott. 19.00: vacsi, Bobby és Bálint közben külön zenés előadást tartottak. A faluban komoly élet, több disco, tömén-telen szórakozási lehetőség, mintha Siófokon járkálnánk.

3. nap - vasárnap, Gergelyugornya
Az eső esik. 9.00: reggeli, alvás, dél, sátorbontás. 20 km vízen, vízben. Lapátolás, a

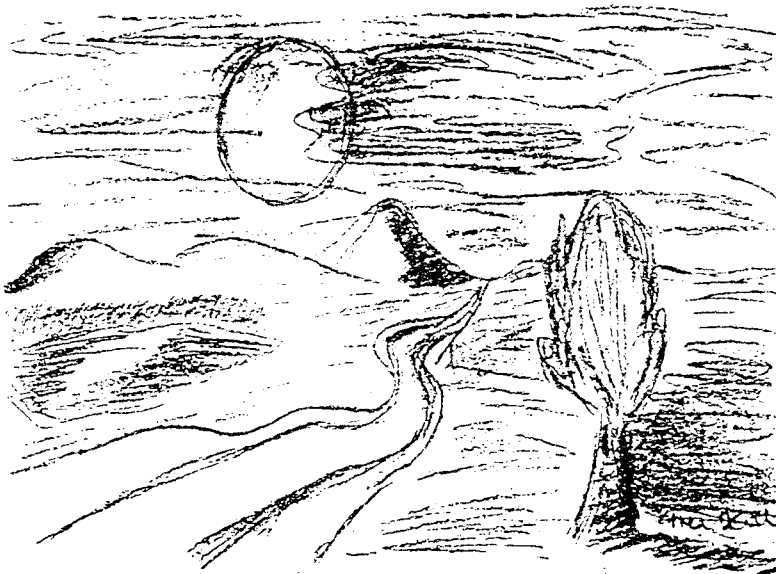
tömegek zúgolódnak, de csinálják. Kemény egységek és kisebb csoportosulások, de időben mindenki a célban. Sátorverés, a hangulat javul, a falu sem rossz hely, de az eső esik. Furcsa, mindenki korán fekszik.

4. nap - hétfő, Tiszamogyorós

Az eső esik, még nincs lázadás... 1/2 9: reggeli. Sátor le, cucc az utánfutóra (bezacskozva - tanulóknak vagyunk). 12 körül rajt. 30 km után, 16.10-kor az első páros beér, majd a többiek. 20.42: az utolsó trió még vizen (mert Bobby, Bálint és Rudi kiszálltak és a változottság kedvéért stoppal érkeztek a célba - éljen a vizitúra!). Pepe, András és Balázs pedig jót gályáztak. A csoport egy része a három km-re levő faluba távozott. Van, aki pihizik, van aki hajónaplót ír. Az eső 17.00-kor eláll, és estére a Napot is látjuk, itt bizony valami készül. Ja, és Pistu, Zsepi, Maris és Laci egysége borult, úsztak egy finomat a kellemes hőfokú vízben váltóruhával együtt. Adriennek már egy zsebkezdényi száraz ruhája sincs. Nem baj, összedobjuk. Végre 20.50: az írás abba marad, Pepék becsorogtak, megvagyunk.

5. nap - kedd, Tuzser

A szokásos reggeli után 11-12 között nekiindultunk a 34 km-nek. Csöpögősszömtyis időjárás. 14-15.00 után néha a Nap is sütött. Viszonylag gyors beérkezés (a vacsora végére). Tamás előadott egy szép, egyéni borulást (a mélyvízben lazán ki akart lépni). Esti program: a szokásos, hidegvizes fürdés, pakolás, büfében üldögélés, falusi séta, majd az azt követő közeli verekedés megtekintése. 3:1 (három verő, egy vert - beleszólás kizárva, mind a négy nagyfiú volt, és a közönség + drukkerok közel százan).

6. nap - szerda, Tizsakanyár

Na, végre! Már reggel dönget a Nap - Bikából. Előkerültek a naptejek, sapkák, szemüvegek. A táv rövidege miatt - 19 km - megbeszéltük, hogy az első homokpadnál bevárjuk egymást, és a várva várt versenyeket (pl. lányok a fiúkat, fiúk a lányokat, mindenki H.Pétert a víz alá) végigcsináljuk. A tanár - diák kenuversenyt 500 m-en természetesen az előbbieket, míg a legjobb borulást az utóbbiak nyerték. Tancik: Erik, Robi, András, Feri. Diákok: Pistu, Pepe, Bobby, Laci. Legjobb víbedobálós: Satu; fiúknál Bálint, Rudi, Bazsa. legjobb menekülő: Zsepi, Ági. A homokpadon végre együtt, mindenki számára kellemesen töltöttünk három órát, aztán tovább... Voltak, akik a bulit folytatva ugráltak: víz fölé lógó fa - madzag - röpte - víz - csobb, és borultak, meg minden, ami vizitúrán kell (pl. leégés).

7. nap - csütörtök, Tiszabercel

Szokásos reggel, most már napsütéssel, hatalmas napozás, szinte mindenki csorog, és egyre jobban fárad, de jó a hangulat. Sajna a szálláshely rossz, mert árnyék egy darab se, hóguta indul. Este viszont rözsegyűjtés, tábortűz Péter, Robi vezényletével danolászás.

8. nap - péntek - Tokaj

Az idő szuper, szinte gépiesen végezzük a szokott feladatokat, kis árnyék, hogy érezzük, ez bizony a vég kezdete. Bobby

- Bálint csúcson, már nemcsak a sátort állítják helyettük, hanem a hajómosást és a cipelést is átruházták - lógósok. Este tokaji séta, vacsi, kóstoló, disco, értékelés, alvás.

9. nap - szombat, Budapest

Haza! Ha újra lehetne indulni... HaFe

HÁZIBAJNOKSÁGOK A POLITECHNIKUMBAN

VERSENYNAPTÁR '97/'98

SPORTÁG	HELYSZÍN	IDŐPONT (véltételeg)	VERSENY- NAPOK	FORMA (javasolt)	RENDEZŐ
ARÉNA	külső helyszín	szeptember	hétfő, szerda	versenyszabályok szerint	Ferenc Erik
KISPÁLYÁS FOCI	ketrec	szeptember	kedd, péntek	körmérkőzés	László
ORSZÁGÜTI KERÉKPÁROZÁS	„valahol”	szeptember, április	vasárnap		Ferenc
KOSÁRLABDA	nagyterem	október ill. atlétika után	hétfő, szerda	körmérkőzés	Ferenc
ASZTALITENISZ	többcselló	október ill. kispályás foci után	kedd, péntek	körmérkőzés	Erik
TOLLASLABDA	nagyterem	november ill. kosárlabdázás után	hétfő, szerda	körmérkőzés	László
„MINI” KÖR TAS ELLENDI	nagyterem	november	kedd, péntek	körmérkőzés	Erik
MINITENISZ	nagyterem	december ill. tollaslabdázás után	hétfő, szerda	körmérkőzés	László
TEREMFOCI	nagyterem	janár ill. minitenisz után	hétfő, szerda	körmérkőzés	Ferenc
TEREMHOKI	nagyterem	február ill. teremfoci után	hétfő, szerda	körmérkőzés	László
RÖPLABDA	nagyterem	február ill. teremhoki után	kedd, péntek	körmérkőzés	László
SAKK	valahol	március ill. röplabda után	hétfő, szerda	körmérkőzés	Andrea
ÚSZÁS	uszoda	április ill. sakk után	hétfő, szerda	versenyszabályok szerint	Ferenc

- A versenynaptár az előre tervezhetőség céljából készült, bízva abban, hogy a sportra áhítozók így jobban meg tudják tervezni szabadidejük felhasználását.

- A naptárban feltüntetett időpontok nem az adott bajnokság hosszát jelentik, hanem azokat az időhatárokat, amelyeken belül - terveink és igyekezetünk szerint - lebonyolításra kerülnek.

- A háziversenyek sávja 15. 30 -tól 17. 30 -ig tart.

- A csapatsportágakban nevezni csak osztályoknak lehet, de azon belül több csapatot is lehet indítani.

Lányok fiúkkal versenyezhetnek, de ez fordítva nem lehetséges.

Az osztályfőnökök saját osztályukban vagy a Tanári csapatban versenyezhetnek.

Mivel a bajnokságok lebonyolítása a nevezettek számától (is) függ, pontos tervet készíteni nem lehetett, ezért némi csúszás előfordulhat, rendkívüli esetben a "műsorváltoztatás jogát" fenntartjuk.

Vendel u., 1997. szeptember 01.

Eredményes és nagyszámú részvételt kíván a *Testkultúra Munkacsoport*.

Napközi (s) SPORT

Tartalom:

- Szünetek
- Délutáni sport
- Más

LEHETŐSÉGEK ÉS TUDNIVALÓK:

A SZÜNETEK:

A Tornaházban és az Udvaron:

- A két nagyszünetben van igazi lehetőség a sportolásra.
- A füzetet minden esetben ki kell tölteni, olvashatóan, követhetően.
- A testkultúra-tanáriból lehet a szereket elkérni, legtöbbször tölem.
- **Belépés a termekbe csak sportcipővel!**
- A többi szünetben a Tornaházat csak azok használhatják, akiknek éppen testkultúra-órájuk lesz. Sajnos e szünetekben nem tudunk állandóan mást is kiszolgálni, de lehet szerencséd is!!
- Csengetés előtt 3 perccel vissza kell hozni a szereket!
- Mindent a helyére kell visszatenni sportolás után!

Ha ezeket nem sikerül teljesítened, akkor egy ideig (1 hónap), nem bírsz a szünetekben sportolni!

A DÉLUTÁN:

- A kicsengetés után fél órát a tornaházban leszek.
- Ezután ne csodálkozz, ha keresned kell. Ha szerencséd van, hamar megtalálasz.
- Ötig tart a mulatság, azután már nem miénk a „pálya”.
- Természetesen a füzetet délután is használni kell.

Egyéb:

Mostantól kezdve két faliújság található a tornaházban, az egyik az iskolán belüli sporthíreket tartalmazza, míg a másik az egyéb tömegsport-rendezvényekkel kapcsolatos infókkal lesz tele.

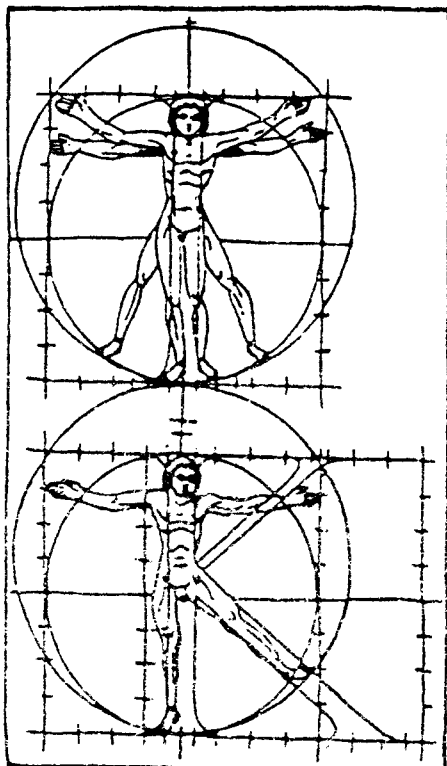
Amennyiben a Tornaházat bárki szeretné használni, mindenképpen szóljon nekem, mert az én engedélyem szükséges ehhez.

Jó sportolást mindenkinek.

Poli, 1997. 08. 31.

Erik

TORNAHÁZSZABÁLY

- 1, **Belépés a termekbe csak olyan tornacipővel, ami vagy tényleg az, vagy legalább edzőcipő!**
- 2, **Csak akkor egyél, igyál, rágózz a tornateremben, ha „otthon is ezt láttad”!**
- 3, **Dohányozni, a Tornaházban és környékén, természetesen az egészséges életmód miatt, tilos!**
- 4, **Az öltözők tanórák alatt zárva vannak.**
- 5, **A tornaházat csak rendeltetésszerűen használd, ne vésd a parkettába: „I Love Frici”, ne vigyél haza a falon található parafából, és ne így tovább!**
- 6, **A helyére tégy vissza mindent a használat után! Az nem biztos, hogy a helye ott van, ahol találtad! Pl.: a földön talált kosárlabda.... Légy ügyes!**
- 7, **Természetesen ha nem bírod ki takarítás nélkül, akkor szemetelj!**
- 8, **Értékmegőrző KFT-nk működik a tanáriban, de azért Te is figyelj a cuccaidra!**
- 9, **Amennyiben a termekre fáj a fogad tanítási időn kívül, akkor mindenképpen keresd meg a Testkultúra Munkacsoportot az igényeddel!**
- 10, **A Tornaházat mindig a tanár útmutatásai szerint, illetve a megbeszélt sporttevékenységnek megfelelően használd!**

Poli, 1997. szeptember 3.

Testkultúra Munkacsoport

FELHÍVÁS !!

KERÉKPÁROS HÁZIBAJNOKSÁG !

Az iskola sporttörténetében először idén ősszel (szeptember 21-én délelőtt) kerül megrendezésre a polis bringaverseny. Ezzel hagyományt szeretnénk teremteni. Évente két ilyen megmérettetést tervezünk: egy őszi és egy tavaszi fordulót. (Előbbit hívhatjuk Poli-Világbajnokságnak, utóbbit Poli-Olimpiának.) A verseny pályáját is rögzítenénk, így iskolarekordot is fel lehet állítani évről-évre, akár versenyen kívül is, előre bejelentett csúcscsúcsjavítási kíséret alkalmával.

A verseny útvonala:

Budajenő – Telki – Páty – Zsámbék – Tök – Perbál – Budajenő
A táv 28 km. A rajt (s egyben a cél) helye később lesz kijelölve, persze ez nem befolyásolja az útvonal hosszát. A terep nem teljesen sík, egy-két dornb nehezíti a hajtást, s egyben könnyíti is ha, átjutottál a tetején. Ez egy jól ismert versenykör, viszonylag kis forgalmú, s miután az óramutató járásával azonos irányban kell teljesíteni, igen kevés helyen van kereszteződés (ld. Magyarország autóstérképe !).

A lebonyolítás módja:

Egyenkénti indításos verseny. A versenyzők azonos időközönként (2 vagy 3 percenként), a verseny előtt kisorsolt sorrendben indulnak egymás után. A bolyozást ez a versenyforma tiltja (vagyis az utolért, ill. utoléró versenyzőnek nem szabad a másik versenyző mögé beállva haladnia), legalább 5 méter távolságban haladhat két versenyző egymástól. A rajt-cél helyén történő időmérés alapján dől el a sorrend.

Kategóriák:

Fiú (16 éves korig)

Leány (16 éves korig)

Férfi (16 év felett)

Nő (16 év felett)

Korosztályos csapat (Az egy osztályba járók alkothatnak két fiúból és két lányból álló 4 fős csapatot, az egyenkénti időeredményeket összesítjük.)

!!! Szeretett ügyvezető koordinátorunk és neje felajánlott a verseny résztvevőinek és segítőknek egy levezető kert pikniket budajenői otthonukban, ahol a verseny eredményhirdetése is lezajlik majd.

Jelentkezés:

A versenyre Haász Ferinél lehet jelentkezni. A 18. életévüket be nem töltötték csak szüleik írásbeli engedélyével indulhatnak. A verseny lebonyolításához várunk segítőköt is. Szurkolók is jöhetnek, jöjjenek. A versenyre lehetőleg azok jelentkezzenek, akiknek van némi gyakorlatuk a kerékpározásban, és felkészültek a fizikai megterhelésre. Tájékoztatásul: a 28 km teljesítésének ideje 20 km/h átlagsebességgel 1 óra 24 perc, 25 km/h-val kb. 1 óra 7 perc, 30 km/h-val 56 perc, 50 perces időhöz 33,6 km/h szükséges.

A verseny helyszínére mindenki a saját szervezésében jusson el. Feri ezt is koordinálja majd. (szabad hely egy-egy autóban, ...)

**Tölts te is velünk egy jó kis vasárnapot
versenyzőként, segítőként vagy szurkolóként !**

Álom?...

Alfonso érezte, ahogy az álom lassan ránehezedik, pillái lecsukódnak, egész teste elnehezül. Homályosan még érzékelte ugyan környezetét, látta az égen gomolygó, vihart jelző felhőket, és gondolta is magában, hogy be kéne vinni az állatokat a legelőről; még látta a kapu romjain kikönyöklő gazda morcos ábrázatát, aki látván, hogy pásztorja munka helyett lustálkodik, igencsak felbőszült; és mint utolsó, még az ébrenlét és álom határán lévő gondolatában megkérdezte magától, hogy vajon mit beszélhetnek egymással a szomszéd parasztudvarból itt üldögélő munkások. Majd, mivel már nem tudott küzdeni az álom lassan ránehezedő szárnyai ellen, mély áomba merült.

Álmában sétálgatott. Az egész furcsának tűnt neki. Olyan ismerős, és mégis ismeretlen volt neki minden. A táj is. Úgy érezte, hogy egyszer már járt itt, valamikor régen, de nem tudott visszaemlékezni, hogy mikor. Ha nem látta volna a domb tetején lévő hatalmas, gyönyörű, mesébeillő palotát, a körmékből itélve azt mondta volna, hogy a legelőn van. Felnézett az égre, és a sötét felhőket látva egyből az jutott eszébe, hogy eső lesz. Körülnézett, hátha talál a körméken valami parasztviskót vagy istállót, ahol menedéket lelhetne az eső elől, de sehol sem látott ilyet. Végignézett magán, hogy rongyai közül nem tud-e valamit a fejére aggatni, hiszen még az is jobb a semminél. És ekkor meglepetésében majdnem elájult: finom harisnyába bújtatott lábait fényes lovaglósizma fedte, térdigérő selyemnadrág volt rajta, kis piros dolmány feszített mellén a fehér selyeming felett. Vállára fekete köpeny volt tértve, kezében lovaglópalcát szorongatott. Nem tudta, mi történt vele, de úgy gondolta, ha már ilyen öltözékben van, bemegy a palotába, hátha akad neki valami szállás ott éjszakára.

Goyen hercege éppen szokásos ebéd utáni lovaglására indult. Nem járt még olyan messze csodás palotájától, de már elég messze volt ahhoz, hogy a palota ablakából kihajló fejek ne fedezhessék fel, és ne hallják

meg hangját. Felnézett az égre, és ezt dünnyögte magában:

- Aligha vihar nem lesz!

És ekkor, mintha csak a végszóra várt volna, egy hatalmas villám csapott a mellette lévő fába, majd ezt a jelenséget irtózatossá hangerejű dörgés követte. A csodás fekete mén, mely kedvenc paripája volt, hirtelen felágaskodott ijedtében. Két lábán állva nyert, szinte már vonyított, mint egy kutya féltelmében, megpróbált elrohanni, levette hátáról gazdáját. De a herceg erősen tartotta a gyeplőt, küzdött a lóval, féken tudta tartani, nemhiába mondták rá az emberek, hogy ő a körmék legjobb lovasa. Már-már a herceg bizonyult erősebbnek, de ekkor, egy újabb dörgés hatására a ló megkétszereződött erővel dobta magát hátra. Ezzel már Goyen hercege sem tudott mit kezdeni, hiába viaskodott. Érezte, ahogyan teste mind magasabbra és magasabbra emelkedik, majd érezte a hirtelen zuhanást, és ahogyan már szinte teljesen élettelen teste a földre hull. Elvesztette eszméletét. Arra eszmélt, hogy valami nedveset érez az arcán. Azt gondolta, hogy még mindig ott fekszik, ahol tüzes lóva levetette magáról, és most kezd el esni az eső. Igaza volt. Tényleg az eső számos cseppjei nyaldosták arcát, de valamit mégis furcsállott. Ha őt az előbb a ló levetette magáról, akkor most valószínűleg hatalmas fájdalmak lennének, de neki semmije sem fáj. Akkor lepődött meg csak igazán, amikor le akarta venni lovaglósizmáját, ami már igen csak szorította lábát. Ahogy lenyúlt, valami nagyon furcsát vett észre. Ujjai durva bőrt tapintottak. Hirtelen lenézett, és a csodálkozástól kerekre nyíltak szemei. Nem kedvenc csizmája volt rajta, hanem valami ronda bőr bakancs, amelyet a paraszton szokott látni. Lábán nem volt ott megszokott selyemharisnyája, megszokott térdnadrágja helyett kopottas, a térdénél már kiszakadt munkásnadrág volt rajta, selyeminge hűsítő érzése helyett csak azt érezte, ahogy egy durva piros vászonzakó dörzsöli vállát. Óvatosan körülmélt. Olyan ismerős és egyben ismeretlen volt minden. Mintha már járt volna itt valamikor régen, de nem tudott vissza-

emlékezni rá, hogy mikor. Ha nem csak romokat, legelőt és parasztokat látott volna a dombon, hanem egy gyönyörű palotát is, azt gondolta volna, hogy otthon van, saját hercegségében. Mindeközben pedig csak esett, csak esett az eső...

Mikor Alfonso a palota bejáratához ért, elámult a hatalmas kapu méretein, díszítettségén. De még nagyobb volt ámulata, mikor kopogtatására egy fehérre púderezett arcú, rizsporos hajú lakáj nyitott ajtót, majd mikor őt meglátta, szinte a földig hajolt. Akkor lepődött meg igazán, mikor a lakáj, magas, kényeskes, elnyújtott orrhangon megszólalt:

- Hatalmas Úr! Drága Fenség! Örülünk, hogy nem esett baja. Már nagyon aggódtunk hosszú távolléte miatt! Felesége még most is gyengélkedik az aggodalom miatt!

- Mi? Miket beszél ez? Hiszen nekem nincs is feleségem! És mit nagyurazott itt nekem? Szerintem csak lóvá akamak tenni. Valaki biztosan meg akar tréfálni! - gondolta magában.

Alfonso teljesen elhült. Csak akkor kezdte elhinni, hogy itt senki nem akarja megtréfálni, amikor „felesége” is bejött a szobájába, és ő is kifejezte, hogy mennyire aggódott érte. Majd hamarosan bejött egy szolgáló, és a lakájéhoz hasonló hangon bejelentette:

- Fenség! A vacsora tálalva.

Levonultak az ebédlőbe, amely legalább háromszor akkora lehetett, mint a lakosztály. Hatfogásos vacsorát fogyasztottak, bár Alfonso egy kicsit furcsán viselkedett. Nem tudta, hogy melyik villa mihez való, nem tudott hercegi módon viselkedni. Felesége és az udvartartás is furcsállották ezt, de nem szóltak semmit, azt gondolták, hogy egy kicsit még mindig zavart a vihar miatt.

Este hatalmas, puha ágyban aludt el, és csak akkor ébredt fel, amikor egy szolgáló jött be, hogy segítsen felölteni napi ruháját, és közölje vele, hogy már előkészítettek egy lovat a délelőtti lovagláshoz.

Goyen hercege észrevette, hogy egy mérges parasztgazda közeledik felé. Egyszer csak a gazda megszólalt:

- Alfonso! Nem látod, hogy vihar lesz, és az eső máris esik! Azonnal hajtsd be az állatokat!

A hercegnek fogalma sem volt róla,

hogy ki az az Alfonso, és hiába magyarázta a gazdának, hogy ő nem az, és hogy ő Goyen hercege, az nem hitt neki, bolondnak nézte, sőt még azzal is megvádolta, hogy részeg. Szerencséjére az állatokat nem kellett behajtania, mert az eső elállt. Nem is tudott volna hogyan hozzákezdeni.

Aztán már csak azt érezte, hogy iszonyúan fáradt, és már nem tud küzdeni az álom ellen. Lecsukta szemeit és elaludt.

Nem tudta, hogy álmában jár-e, vagy most ébredt-e fel. Csak azt érezte, hogy iszonyatosan fáj minden tagja, és hogy a földön fekszik. Körülnézett. Láta a dombon palotáját, látta az ismerős vidéket. Végignézett magán. Lábán ott volt lovaglósizmája, selyemharisnyája, térdnadrágja, rajta volt selyeminge is. Nagy nehezen felállt. Azon gondolkodott, hogy valóság volt, ami történt, vagy álom volt csupán. Fel akarta venni lovaglópalcáját, de amikor kezébe vette, érezte, hogy furcsa a fogása. Mikor ránézett, látta, hogy egy pásztorbotot tart kezében...

Alfonso most mint Goyen hercege lovagolni ment. Már elég távoli került a kastélytól ahhoz, hogy ne hallják. Felnézett az égre, és megállapította, hogy esni fog. Ebben a pillanatban egy hatalmas villám belecsapott a mellettük lévő fába, majd dörgött egyet az ég. Lova felágaskodott, és mivel Alfonso most lovagolt életében először, egyből lerapult a lóról. Érezte, ahogy teste mind magasabbra és magasabbra emelkedik, majd érezte a zuhanást, és hogy a porba hull.

Arra eszmélt, hogy valami nedveset érez az arcán. Felnézett, és látta, hogy esik az eső, és annak cseppjei nyaldossák arcát. Lenézett magára. Láta, hogy ismét régi parasztbakancsa van rajta és durva vászonzekéje. Körülnézett. Láta az ismerős vidéket, a legelő kecskéket, a beszélő parasztokat, és felmerült benne, hogy vajon mit beszélhetnek. Láta, hogy a gazda megindul felé. Arra gondolt, hogy biztosan azt akarja, hogy hajtsa be az állatokat, hiszen nyakukon a vihar. Nem várta meg, míg a gazda odaér, hanem már körülnézett, merre lehet pásztorbotja. Mikor pillantása arra a helyre vetődött, ahová lerakta, a csodálkozástól hátratántorodott. A földön egy lovaglópálca hevert...

Tóth Katalin - M Á S

**" A BOTOR LEKŰ EMBEREK
MINDIG AZT HISZIK, HOGY A
LEGROSSZABBON MÁR
TÚLJUTOTTAK "**

Egy szép nyári napon, mikor a Nap maga-san állt már, s úgy sütötte melegét, mintha utoljára tenné, a Fiú jókedvűen sétált a poros úton, élvezte a meleget, Egyszer csak meglátta a Lányt. Ő is vidám volt, nevetve hajtotta szekérét. A napfény megcsillant aranybarna haján, mely lágyan szállt a sebesség okozta szellőben. Bőre sima volt és barna, mint az erdő földje. Finom arcvonását vérvörös ajkai és - a napfényben rezdülő falevélhez hasonlóan - színét változtató szeme tette még szebbé. Nem viselt mást, mint egy könnyű ruhát, mely a színek teljes kavalkádját magába foglalta. A Fiú intett neki, beszélt hozzá, a Lány nevetve feleltett vissza. A Fiú rekedtes hangjával éles ellentétben állt a Lány beszéde, mely mintha a páfrányok közt futó hegyi csermely csobogása lenne. Egyszer a Fiú szólt, hogy felszállna mellé a szekérré, s a Lány intett, nyújtotta karcsú kezét, de mikor a Fiú fellépett volna mellé, a Lány a lovak közé csapott, a szekér begyorsult, így a Fiú a szekér helyett csak a porba ugrott, és megbotoiwa arccal a porban terült el. Meglepődve állt fel, leporolta ruháját, s a Lány után eredt. Letérve az útról, rövidítve többször is beérte, szólt hozzá. A Lány csak nevetett, de nem lassított. Talán a szeme sarkából figyelte a Fiút, amint újra és újra próbálja beérni, de mindig gyorsított annyit, hogy ne érhesse teljesen utol. A nyárból közben ősz lett, a Fiú már nem volt vidám, s az egészről mit sem értve döntő lépésre szánta el magát. Nagy levegőt vett, összeszedte maradék erejét, és a Lány elébe vágott. Megállt az úton, szemben a robogó szekérrel, és várt. Bízott a Lányban. Ő azonban nem nézett a Fiúra, s továbbhajtott. Tizenhat pompás lova átgázolt a Fiún, s tovaröpítette őt. A Fiú - maga sem értve, hogyan - túlélte a dolgot, és még csak nem is haragudott rá. Fel-tápáskodott, a Lány után nézett, figyelte, ahogy egyre távolodik, majd lassú léptekkel elindult...

minor

AZ ARANYMAKK

A kiskondás igen elégedetten pihent a patak fölé hajló tölgy árnékában. Bár gyakran el-töprengett ezen-azon, eszébe sem jutott, hogy ennek az elégedettségnek az okát kuttassa. A gondjaira bízott állatok szépen gyarapodtak, a faluból hozott cipók józúek voltak, és a nyári napsütés édes, piros málnát érlelt az irtáserdő aljában. Ennyi bőven elé-gendő, hogy egy kiskondás, akire a falu száz-nál is több malacát bízta, jól érezze magát. A malacok azóta süldővé nyugultak, a süldők kigömbölyödtek, s ősz végére hízóba foghat-ják őket a gazdák. Am még sok-sok napsüté-ses délután vár a kondára és a kiskondásra, amíg a hegyek mögül megjön a tél...

Át is fordult a másik oldalára, hogy a hegyek se maradjanak nézetlenül. Azok pedig ott vol-tak, szigorú rendben, szép sorban, ahogy mindig is látta őket. A két alacsony és közeli ligetes tölgyerdőben gyakran és kedvére sze-dett gombát, bogyót, virágot, míg az állata: boldogan túrták fel az avart a ropogós makko-kért. Tovább azonban, ahonét az egyre ma-gasabb, suttogó fenyvesekkel borított hegyek emelkedtek, soha sem járt. A kanyargó út, amely a tölgyek között híven követte a patak folyását, ott elágazott és az egyik a magasba törve nekivágott a hegyoldalnak, a másik pe-dig sietős kanyarrai eltűnt a sötét lombok alatt. Falubeliek ritkán mentek arafelé, a téli favágók pedig soha. Kereskedők szekerei jöt-tek (ha jöttek) nagyobb vásárookra messziről, s azok is inkább a hegyek lábánál, no meg a síksági utakon mentek tovább.

Ahhoz képest, hogy milyen kevesen járnak rajta - gondolta a kiskondás -, meglepően jó út. Sem gyom nem verte föl, sem a fű nem nőtte be. Még a hulló leveleket is lefújja róla a szél és... Döbenten nézte az útkanyarulatot: a hajlott hátú öregembert már régen észre kellett volna vennie, de csak most látta meg!

A zsák volt a legfeltűnőbb rajta, amit átalve-tőként viselt. Súlyos lehetett, mert görbedten hajlott meg alatta, s járás közben lépésről-lé-pésre egy görcsös bottal segítette magát. Széjjei sem tekintve igyekezett előre.

A kiskondás egy mozdulattal kutyáira bízta a kondát, s a patakot átugorva az út felé igye-kezett. A fák közt oldalvást haladva az öreg-emberrel egyszerre ért az elágazáshoz.

- Szép jó napot! - köszönt előre, nagyot.

- Örömed teljen benne! - válaszolta az öreg.
- Hová ilyen nehéz teherrel? - kérdezősködött tovább a kiskondás.

- Bizony nem könnyű a zsákom, és ma még messze kell eljutnom estéig - jött a válasz.

- Én segítenék éppen, ha elfogadná - ajánlkozott a fiú.

- Jó szívvvel elfogadom, ha jó szívvvel vállalod; ámbátor nagy teher lesz! - így az apóka.

- Hátha elbírok véle - nyúlt a zsákért a kiskondás. Hej, bizony nehéz volt az! Majd összecsukszott az első pillanatban, hanem aztán összeszedte magát és indult az öreg után. Az meg egyre tempósabban lépkedett előtte.

A kiskondás próbálkozott beszédbe elegyedni, de csak talányos válaszokat kapott feleletül, utóbb meg egyre inkább a zsák kötötte le a figyelmét. Nehéz volt, nagyon nehéz, mintha kövekkel lett volna telerakva. El is fáradt, szívesen megállt volna, vagy akár vissza is adta volna a zsákot. Az öreg azonban nem állt meg és nem is igyekezett visszavenni terhét. A kiskondás az otthagytott állatokat is féltette, de szégyellte volna letenni a zsákot, hiszen maga ajánlotta fel a segítséget. Az út közben mind ismeretlenebb helyeken kanyargott s az idő is napnyugtára járt, amikor az öregember hirtelesen megállt.

- Add hát vissza a zsákomat! innen már magam is elviszem.

A kiskondás bizony örömmel vette a felszólítást. Még az sem tűnt fel neki, hogy a fáradt, roskatagnak tűnő öregember milyen könnyedén emeli le válláról a zsákot.

- Derék legényke vagy - mondta. - Súlyos volt a teher, még súlyosabbak a gondolataid, de megálltad szó nélkül, panasz nélkül. Segítettél, mert fáradtnak láttál, és jószívű vagy. Tudd meg, a Hegyek Királyának a szolgálja vagyok és könnyedén elvinnélek, ha hegy magas sziklára ülnél, azzal együtt is... De te úgy segítettél, hogy minderre nem is gondoltál, mert ha hallottál is a Hegyek Királyáról, csak mesének hallottad, mesének tartottad. Pedig most az Ő kincseit, drágaköveit cipelled órakon át. Nézd csak! - mondta, s ezzel kiborította a zsákot. A kiskondás csak kapkodta a tekintetét. Csillogó, fénylő kristályokat, különös, élénk színű köveket látott és sejtette, kincset ér valamennyi...

- Nem kincset érek, hanem maguk a kincsek! - mondta az öreg, aki tán a gondolataiban is olvasott. Kezébe vett néhányat:

- Ezért a lila ametiszt-kristályért az egész falut megvehetné magadnak. Ilyen mélytűzű rubin egyetlen földi király koronáját sem ékesíti... Ebből a kék azuritból egy kisujjnyi darabka elég lenne a hatalmas katedrálisok kupolájára eget festeni... Ez az áttetsző sárgászöld a smaragd, ez a fényes sötétzöld a malachit.. Száz és százféle drágakő van a Hegyek Királyának kincseskamráiban. Ezeket most ajándékba viszem a Tengerek Királyának. És már megyek is, indulj te is bátran! Ne félj, az állataid biztonságban leled és az ajándékomat is megtalálod időben.

Vállára kanyarintotta zsákját és botjával búcsút intve beleveszett az esthomályba. A kiskondás a visszaútnak indult sietős léptekkel, de az este gyorsabb volt nála. A bokrok és a fák közül kiszökött a fény és az út a sötétségbe veszett.

- Hogy jutok így haza, ha minden lépést tapogatni kell! - keseredett neki a kiskondás. A parányi csillogás csak néhány bátorialan lépés után tűnt fel. Előtte volt, az úton, ment hát arra, egyre bátrabban. A fény erősödött, de nem lett nagyobb. Amikor odaért, akkor is parányi volt: egy fénylő, sugárzó aranymakk...

- Az ajándék - jutott eszébe - mutatja az utat. Lehajolt érte és felvette. A makkocska hunyorított, pislantott és elhalványult a tenyerében. Felnézett - és meglátta a másodikat...

Így ért haza, aranyfényű makkocskától aranyfényű makkocskáig haladva, amiket a Hegyek Királyának szolgálja szórt el a számára. Szorongatta őket a markában: a századikat azon a helyen találta, ahol ráköszönt a vándorra. A kutyák valóban vigyázták a kondát. Ott heverték a közelében és szapora farkcsóválással köszöntették a kiskondást, aki a kunyhójába indult, lepihenni.

Óvatosan lépkedett az asztalig és ráborította a makkokat. Tűzszerszám után kotorászott, de mire lámpát gyújthatott volna, a makkocskák újra fénylettek... A csoda nem múlt el, a csoda folytatódott. A makkocskák szépen faragott tálba kerültek és világítottak estéről-estére, mígcsak a kiskondás ketté nem osztotta a száz szemet és a felét el nem vitte egy lánynak - de ez már egy más történet.

VisMajor

Számomra ismeretlen ez a Frederic Brown, de jól ír, mégpedig sci-fiket. A következő novellát azok figyelmébe ajánlom, akik szeretik a csokit és az internetet, ahol ezt az írományt leltem. Aki talál a novellában 3 helyesírási hibát, kap 4 db Balaton szeletet Szirmai Marcitól.

FREDERIC BROWN: VÁLASZ

Dwar Ev szertartásosan megforrasztotta arannyal az utolsó vezetékét is. Egy tucatnyi tévékamera nagy szeme bámult rá: érkező sugárzással egy tucat filmet közvetítettek a világegyetembe arról, hogy mit csinál. Felegyenesedett, Dwar Reyn felé bólintott, majd elhelyezkedett annál a kapcsolónál, amely a tökéletes érintkezést biztosítja, ha elfordítják. Ez a kapcsoló köti majd össze egy szempillantás alatt a világegyetem valamennyi lakott bolygójának - kilencvenhatmilliárd bolygónak - valamennyi számítógép-monstrumát egy szuperáramkörbe, amely az egész anyagot egyetlen szuperkalkulátorba csatlakoztatja, egy olyan kibernetikus számítógépbe, amely az összes galaxis minden tudományát képes tárolni. Dwar Reyn rövid beszédet tartott a feszülten figyelő nézők billióinak. Majd egy másodpercnyi szünet után így szólt:

- Rajta, Dwar Ev!

Dwar Ev elfordította a kapcsolót. Fenséges moraj hallatszott: kilencvenhatmilliárd bolygó energiájának áramlása. Fények gyúltak és aludtak ki többmérföldnyi hosszú műszertáblán. Dwar Ev hátralépett és mély lélegzetet vett.

- Dwar Reyn, önnek jut az a megtisztelő feladat, hogy feltegye az első kérdést.

- Köszönöm - mondta Dwar Reyn. - Erre a kérdésre eddig még egyetlen kibernetikus gép sem tudott válaszolni.

Szembenézett a komputerral.

- Van-e isten?

Egy relé se kattant, a fenséges hang habozás nélkül válaszolt:

- Igen, már van Isten.

Jeges rémület villan át Dwar Ev arcán. Nekilódult, meg akarta ragadni a kapcsolót. Ekkor a derült égből hatalmas villám csapott le rá, s a kapcsolót örökre beolvasztotta a gépezetbe.

Spanglis

No comment by Felhő...

Depeche Mode: It's no good

I'm going to take my time
I have all the time in the world
to make you mine
it is written in the stars above
the gods decree
you'll be right here by my side
right next to me
you can run, but you cannot hide

Don't say you want me
don't say you need me
don't say you love me
it's understood
don't say you're happy
out there without me
I know you can't be
'cause it's no good

I'll be fine
I'll be waiting patiently
till you see the signs
and come running to my open arms
when will you realise
do we have to wait till our worlds
collide
open up your eyes
you can't turn back the tide

Don't say you want me
don't say you need me
don't say you love me
it's understood
don't say you're happy
out there without me
I know you can't be
'cause it's no good

I'm going to take my time
I have all the time in the world
to make you mine
it is written in the stars above.

Gólyatábor

Benyomások a kirándulásról

„Vasárnap reggelre ébredtünk. Mindenki fáradt és álmos volt. A tanárok ebéd után megleptek minket egy hosszú, élményteljes kirándulással. Egész estig bandukoltunk, énekeltünk ajándékokat gyűjtöttünk a Poli szellemének, nevetgáltunk és nagyon jól éreztük magunkat. Másnap reggel sokaknak gondot okozott a talpraállás. Az izomláz engem sem került el.

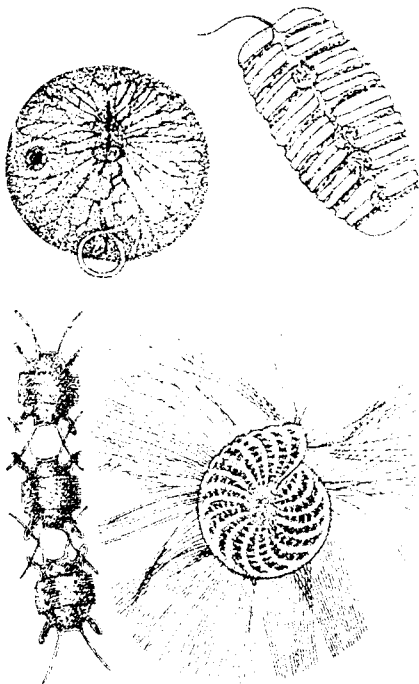
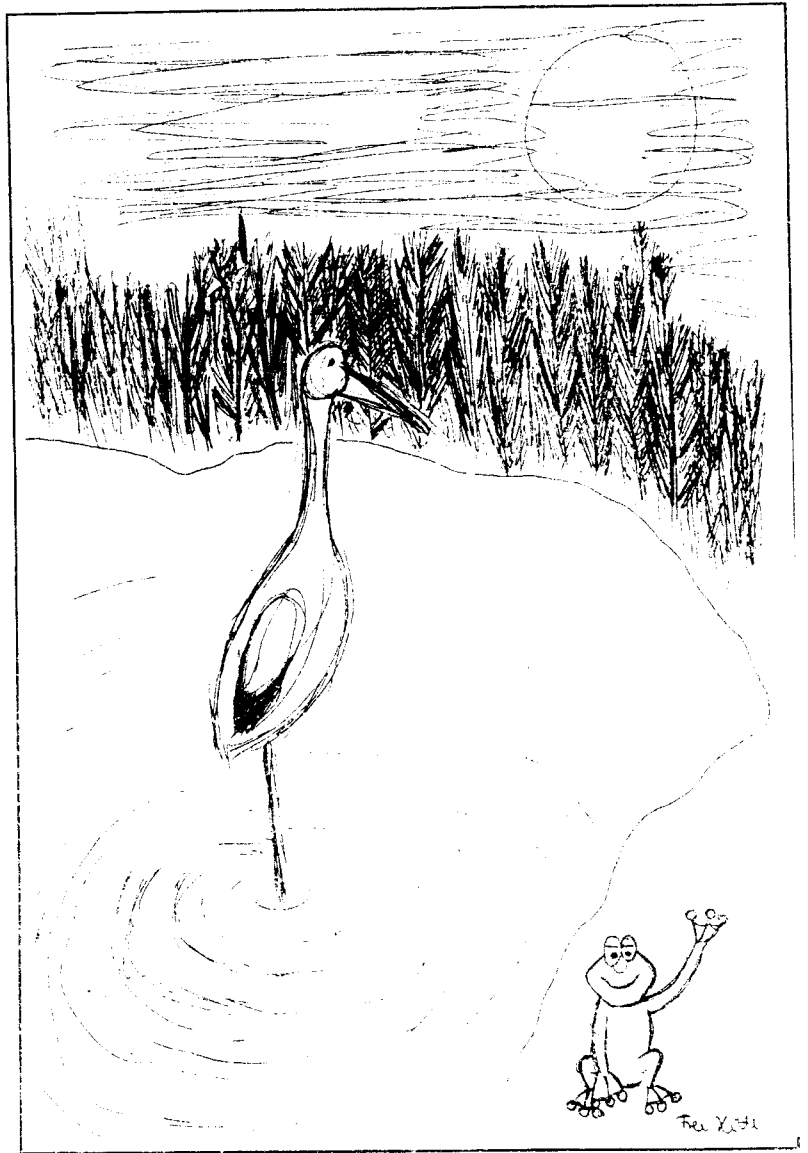
A kirándulás jó és hangulatos volt, csak egy gond volt, hogy a túra túl hosszú volt. Olyan izomlázam lett tőle, hogy még azóta is fáj. A lehangulatósabb az volt, amikor az erdőben járkáltunk (a természet lágy ölén).

A kirándulás az erdőben nagyon jó volt, csak azt nem tudom, hogy mi volt az értelme. Nekem ugyanis másnapra izomlázam és 1-2 vízhólyagom volt, de jó benyomást nem éreztem.”

Kiegészítés az utolsó szó jogán:

Ennyi „szenvadás” azért kell, sőt jó es kellemes - izomláz ide vagy oda.

(A kirándulást szervező tanerő -
Barta Géza.)

KIÁLLÍTÁS

PARIS C'EST PARIS

*Fotókiállítás a polisok párizsi
kirándulásáról a
természetismeret folyosóján.
Hangulatok, képek, pillanatok...*

Viperák vad vakációja

Nyári sztori a zempléni viperákról

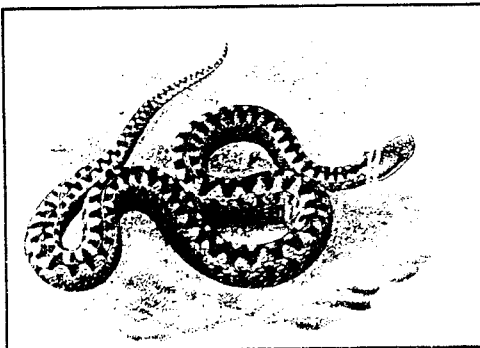
„Már így is sok bolondságot összebeszélnek a faluban. Azt beszélik, a környezetvédők kétezer viperát telepítettek a Zemplénbe, meg hogy helikopterről szórták szét a kígyókat, nem is tudom még miket találtak ki.”

„Volt egy lyuk a ház falában, láttam, hogy nem üres, de azt hittem a fiúk raktak oda valamit. Délután előmászott a lyukból egy hatalmas kígyó. Fölkaptam a Bécit, beszaladtam vele a konyhába, onnan kiabáltam segítségért. Jöttek a szomszédok, megölték a kígyót. Feldarabolták, de a részei tovább rángatóztak. Azt mondták az öregek a kígyó addig mozog, amíg a nap le nem nyugszik. Órákkal később is megrándultak a darabjai. Amikor aztán a nap lement, végleg elpusztult.”

Ilyen és ehhez hasonló történetek keringtek a levegőben ezen a nyáron a Zempléni-hegység északi falvaiban. Itt éli ugyanis a Magyarországon szigorúan védett keresztres viperá. Nem lehet tudni pontosan mi történt, de ezen a nyáron sokkal inkább „emberközömbös” voltak ezek a csúszómászók, mint máskor. Elképzelhető, hogy a globális éghajlatváltozás kiváltotta helyi reakcióról van szó „csupán” (gondoljunk a „megbolondult” európai nyárra - esőzések, árvizek, máshol kánikula stb.), de lehet hogy még ennél is bonyolultabb a kép. Mindenesetre az tény,

hogy ezen a nyáron a környező falvak határában is megjelentek, sőt bemenészkedtek az utcákra és a kertek előtti árkokba is. Boldogkőújfalu környékén egy hónap alatt három viperamarás történt...

A természetvédelmi szakember persze cáfol. Betelepítések utoljára 20 évvel ezelőtt voltak és azok az ország másik felén a Hanságban. Ráadásul szerinte a hírek egy része igaz csak és az emberek jó része csak pletykál, „népmesél”. Valószínűleg az árokparton és egyéb helyeken nem is viperákat láttak hanem siklót, hisz könnyű őket összetéveszteni. Mivel a viperaállomány

egyre csökken nehezen elképzelhető az állomány ugrás-szerű növekedése.

Akár így van akár úgy, az biztos, hogy a viperamarás nem annyira veszélyes, mint amennyire sokszor hisszük. A miskolci megyei kórházban 10 éve nem halt meg senki viperamarástól. Ma már gyulladáscsökkentő szerekkel és antiallergiás készítményekkel jó hatásfokkal kezelik sérülteket és esetek többségében a megmárt személy 1-2 nap után hazamehet.

Nincs ok tehát pánikra, de azért ha Zemplénben kirándulunk legyünk óvatosak!

Barta Géza

poliÉSZter

Felelős szerkesztő:
Veres Gábor

(felelőtlen) Szerkesztő:
Főző Attila László

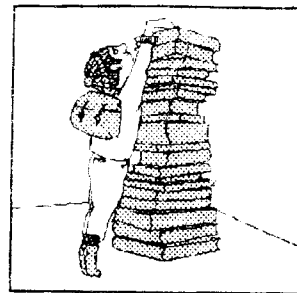
(szét)Tördelés:
OH

Szerkesztőség:
Közgazdasági Politechnikum
1096 Budapest, Vendel u. 3.

E-mail: polieszter@mail.poli.hu

Web: <http://www.poli.hu>

Felelős kiadó: Horn Gábor

A szerkesztőség tagja bárki lehet, GYERE tudósítónak, hirdetésszervezőnek, kérdezőbiztosnak, grafikusnak, fotósnek, szagértőnek (vagy amihez kedved van)!

PÁLYÁZATOK

A kultúra egysége különdíj

A Simonyi Károly akadémikus által alapított „A kultúra egysége” különdíjra a középfokú intézményekben tanuló magyarországi és határainkon túli diákok pályázhatnak. Olyan pályamunkákat várunk, melyek a humán és a természettudományos kultúra összefonódását hivatottak bemutatni.

Néhány javasolt téma elvárásaink bemutatására:

- Miként tükröződik egy-egy irodalmi műben vagy bármely alkotóművész munkásságában a természettudomány?

- Természettudósok, akik a humán kultúrában is nyomot hagytak.

- Művészek, írók, akiket a természettudományok szele megcsapott.

- A tudomány az emberek műve. A tudományművelés emberi vonásainak bemutatása.

- A hit és a tudomány.

- Egységes kultúra: Szükséges? Lehetséges?

A fentiek csak mintaként szolgálnak, a feldolgozás módját, a pályamű tartalmát és formáját a pályázók szabadon választhatják meg.

Díjazás: I. díj: 10 000 Ft, II. díj: 6000 Ft, III. díj: 4000 Ft.

A cikkek leadásának határideje: 1997. október 31.

Cím: Zimanyi Magda, KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet,

Tel.: 395-9242, fax: 395-9151

E-mail: mzimanyi@sunserv.kfki.hu

H-1525 Budapest 114, Pf. 49

URL: <http://www.kfki.hu/~mzimanyi>

Arany János Irodalmi Verseny

A Magyar Irodalomtörténeti Társaság Tanári Tagozata — a Művelődési és Közoktatási Minisztérium támogatásával — az 1997/1998-as tanévben is meghirdeti irodalmi versenyt valamennyi középfokú tanintézet I—II. osztályos (illetve bármely más iskolatípusban azonos korosztályú) tanulói számára.

A verseny célja: az olvasottság, az irodalomismeret szélesítése és elmélyítése, az élményszerű befogadás és műértés fejlesztése, az ezekről való írásbeli és szóbeli megnyilatkozások színvonalának emelése, mindezek kapcsán a tantárgyi ismeretek, a tájékozottság és az ítélőképesség növelése, értékelése. Célunk továbbá a magyar irodalom-tantárgyban kiemelkedő teljesítményre képes tanulók számára versenylehetőség teremtése, a tehetség gondozása.

A verseny menete:

1. forduló: zárthelyi dolgozat írása (segédeszköz használata nélkül) a tanuló iskolájában, a mellékelt olvasmánylistán szereplő (és az egész versenysorozat kizárólagos anyagát képező) művekről, azok ismeretét, megértését és értelmezését felmérő feladatlap formájában. Irodalomelméleti és -történeti jártasságot nem kérünk számon.

2. forduló: kétnapos döntő. Az első napon a továbbjutott kb. 50 tanuló írásbeli zárthelyi dolgozata (az olvasmánylista egy alkotásával kapcsolatban). A második napon a legjobb eredményt elérő kb. 20 fő szóbeli versenye és végeredmény hirdetése.

Értékelés, díjazás:

Az első fordulóból továbbjutó valamennyi tanuló oklevelet kap és dícséretben részesül. A döntő szóbeli fordulójának résztvevői arany-, ezüst vagy bronzfokozatu minősítést nyernek el. Sorrendet nem állapítunk meg.

A lebonyolítás ütemezése:

1. A jelentkezők létszámának jejelentése (nevezés) 1997. október 1-éig (Cím: Magyar Irodalomtörténeti Társaság, 1052 Budapest, Piarista köz 1.).

2. Feladatlap küldése lezárt borítékban (megoldási-pontozási útmutatóval együtt) a jelentkező iskoláknak 1997. november 15-ig.

3. Az első forduló iskolai zárthelyi dolgozatának megíratása 1997. november 20-án, csütörtökön délután 14-től 17 óráig. A dolgozatok kijavítására és pontozására (a mellékelt útmutató felhasználásával) az iskolák tanárait kérjük fel. A megadott ponthatárt elérő dolgozatokat 1997. december 5-éig kérjük postázni vagy személyesen eljuttatni a Magyar Irodalomtörténeti Társaság fenti címére.

4. A döntőbe jutott tanulók értesítése 1998. február 28-ig.

5. A döntő ideje 1998. április 17—19.

A versennyel kapcsolatos egyéb információk szereshető:

Kelecsényi László igh.-tól, Fazekas Mihály Fővárosi Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium, 1082 Budapest, Horváth Mihály tér 8., telefon: 313-5463.

Az 1997/1998-as évi olvasmánylista:

Arany János: Buda halála

Petőfi Sándor: Úti levelek

Krúdy Gyula: A podolini kísértet

Gárdonyi Géza: A láthatatlan ember

Tersánszky Józsi Jenő: Kakuk Marci

Vámos Miklós: Zeng az ének

Salinger: Zabhegyező

Budapest, 1997. március 10.

A tartalomból

A múlt év legjei.....	2
Érettségi eredmények.....	3
Arany huhogás.....	4
Királyréti gólyák.....	6
IT.....	8
Hét.....	9
Mint MontBlanc csúcsán a jég.....	10
Őrültek, gyertek!.....	13
Pontverseny-kiírás.....	14
Röpis hírek HaFésan.....	16
Vízi nyár.....	16
Versenynaptár.....	18
Magánsport.....	19
Tornaházirend.....	20
Kerékpárt.....	21
TétKa álma.....	22
Peches ember ne menjen a jégre.....	24
VisMajor aranymakkal álmodik.....	24
Sparaglis és Felhő idéz.....	26
poliÉszter.....	a
Pályáz(z)atok.....	31
Polikalendárium.....	mellékelve

Kedves Kacska és FehérGyuri !

Titeket még az ég is hűz.

A technika nem akarta, hogy a tavalyi hla foltos élményetek rendőrségi dokumentuma közkinccsé váljon, és tanulsággul szolgálhasson mindazoknak, akik a Vendel utcában mit sem sejtve közlekednek.

A fénymásoló nem volt hajlandó olvasható formában visszaadni azt a határozatot, amelyet a IX. kerületi Rendőrkapitányság hozott, és amely alapján megszűnt a nyomozás a „garázdaság bűntettében alaposan gyanúsítható ismeretlen tettes” ellen.

Sajnálom.

Üzenetetek mindenesetre kerüljön az Olvasók elé:

**„ELSŐSŐK, FGYEDÜL NE
MÁSZKÁLIJATOK!!!”**

a szerk.

**A MÁSIK SZÍNHÁZ ÚJ TAGOKKAL BŐVÍTENÉ SORAIT.
A PRÓBÁK HÉTFŐN ÉS SZERDÁN DÉLUTÁN LESZNEK.
MINDENKIT SZERETETTEL VÁR TIBOR ÉS AZ „ÖREGEK”**

Poligraf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

Internet: <http://www.poli.hu/poli/poligraf.htm>

e-mail: jjudit@mail.poli.hu

Hálózat: P:\poligraf

Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében